

Magnus Jansson  
Magnus Opus

I. Januari

1/1 2008, roman:

(det tjälar)

### Kapitel ett

Den första färgen är grå. Från grå kan det gå åt vilket håll som helst. Visserligen är det vit, knastrig frost i gräset på stigen ner mot sjön men huvudtonen går i grått. Nu syns sjöytan i allt större sjok mellan träden vid stranden. Sista biten ner till bryggan består av några trappsteg skapade med hjälp av någorlunda platta naturstenar. Grå granit och jorden runtomkring är lite ljusare grå.

Det är förmiddag och träden som växer längs stranden är al omväxlande med en och annan tall. Vi måste föreställa oss att alla stigar leder från något och till något annat. Ändå är stigar ringlande och runda former. Det står någon och stirrar ut över sjön samtidigt som det blir tydligare och tydligare att allt håller på att frysa. Idag går det gråa över i kyla, is och tjälen djupnar i marken. Någon har valt något.

### Kapitel två

Jag tror att jag är rädd för nästan allting. Att komma bort från sådant som skrämmer mig är prioriterat. Jag vill inte tänka på otäcka saker, inte låna ut min fantasi till att förlänga och odla rädslornas olika impulser. Det är viktigt att göra motstånd mot sådant om man ska hålla sig uppe och få något utträttat. Varför åkte jag hit idag? Vad brukar det finnas för skäl? Kanske har jag aldrig haft någon riktigt bra anledning. Man inbillar sig lätt att andra människor har mycket tydligare skäl för sina rörelser och handlingar. Men det är ju inte säkert. För mig är det rädsla och en mer och mer envis deppighet som driver på. Kanske är det isfiske och sportradio som är mitt öde den här gången?

### Kapitel 3

Telefonen ringer och någon som nyss stod och stirrade nere vid sjön måste lyfta luren och svara.

-Nej, jag har inte fått någon fisk – det får man ju aldrig här och dessutom har jag inte några bra redskap. Man borde ha en isborr.

-Ja, nej, visst. Men varmt och skönt är det ju när man väl fått elda ett tag i kaminen. Vi får se när jag åker hem. Det är ju ändå ingen ko på isen. Ja, hej då och hälsa de andra. Fint.

Det skulle faktiskt gå att jämföra telefonen med stigarna. Man tror att det är någon som vill något – en riktning – och sen går det ändå bara vidare och runt i cirklar. Ingenting blir uppklarat och färdigt. Alltid är det en liten rest av osäkerhet.

### Kapitel 4

Ishockey är jag inte intresserad av längre. Men att sitta ensam och lyssna på matchreferaten från elitserien så här i mörkret är trösterikt och håller en del av rädslorna borta. Den typ av kuslighet som består i att man gång på gång glömmer vilka lag det är som spelar eller hur ställningen är, den kan man väl stå ut med. Det finns andra saker som är värre. Förr brukade jag säga att bandy (till skillnad från ishockey) är värdelöst att se på tv eftersom man aldrig ser bollen, men numera tycker jag att det svårt att se pucken på tv också. Antingen har pucken blivit mindre eller så har själva spelet blivit snabbare eller så har jag fått sämre syn. Usch, nu

var jag där vid gränsen igen. Radio är bra för då får man använda sin fantasi på ett konstruktivt sätt.

## Kapitel 5

Vilken timme är egentligen vargtimmen? Det måste väl vara lite individuellt kan jag tro. Lite individuellt vilken del av dygnet som är mest svår att stå ut med. Nu är det ju natt och svårt att rent faktiskt ta sig iväg någon annanstans. Även om man skulle tycka att det är något som rör sig i de skummaste vrårna, något som skrämmer en, kan man inte fly på riktigt. Då är det också viktigt att ha plit på sin fantasi. Viktigare än någonsin.

## Kapitel 6

Nästa dag är en fredag. Det är vitare än grått och isen har börjat råma. Det kan vara på väg att bli riktigt kallt och någon som är varm och har kropp bryter av allt mer mot det frusna. Träden nere vid stranden är blickstilla och gör inte något synligt motstånd mot sin infrysning. En dag för arbete och verksamhet.

## Kapitel 7

Idag tänker jag att jag har hamnat här. Det är skillnad mellan att åka någonstans och att hamna på en plats. Idag är jag en som har hamnat! Det finns fullt av olika uppdrag omkring mig som väntar på att förvandlas till det som är uträttat och färdigt. Men först får jag gå ner på isen igen och försöka dra upp lite fisk. Jag är som Kronblom. Jag får ingen fisk och jag försummar alla vanliga sysslor. Men det är ett uthärdligt tillstånd jag hamnat i idag. Nu går jag ner till sjön!

## Kapitel 8

Det är ett slut på väg. Ett definitivt slut för någon. Det har blivit vitt efter att ha varit grått länge. Det kommer att gå åt andra hållet senare. Men samtidigt är slutet som kommer ett alldeles fruktansvärt slut, helt otänkbart, och som sagt definitivt. Man säger att livet är som en sträcka med en riktning. Vi måste dock föreställa oss att det också är runt och ringlande.

1/1 2008, drama:

Titel: Eftersits

Akt 1

*Scenen: ett modernt vardagsrum med stor platt-tv och samtidigt en del gamla fina släktklenoder. Tavlor och möbler som antyder välbärgad medelklass. Mannen och Kvinnan kommer in i rummet från hallen där de just hängt av sig sina ytterkläder.*

Mannen: Slutet var segt tycker jag. Jag fattade aldrig själva handlingen. Älskling! Jag vet att du inte bryr dig om mina åsikter. Vill du ha ett glas vin? Det kan vi väl ta innan de andra kommer. Då blir det ett jävla surr. Vore skönt att relaxa lite med dig först.

Kvinnan: Mmm, ett glas vin? Visst. Men jag tror det vore bättre att sätta igång med middan direkt. "Sotstek" – det låter ju som en sjukdom... För övrigt har du faktiskt rätt i att slutet var segt. Kul för dig, va?

Mannen: Man tackar! Lite kulturell respekt från dig så här på blanka fredagskvällen. Jojo, man tackar, som sagt. Här har du ett glas – vi hinner i alla fall inte fixa maten innan gästerna kommer.

Kvinnan: Tack, okej då. Men det där med handlingen har du fått om bakfoten, som vanligt.

Mannen: Jaha, det kunde man gett sig fan på. Vad var handlingen då? (*spydigt*) Enligt dig?

Kvinnan: Det är ju själva poängen att det inte finns någon Handling med stort H! Det är ju det Strindberg blev känd för. Han hittade på det. Teater utan handling.

Mannen: Och? Än sen? Vari ligger det fantastiska i den "uppfinningen"?

Kvinnan: Kanske det mest var det att ingen hade tänkt på det förut och att det behövdes någon slags förnyelse. Apropå förnyelse så tycker jag vi skiter i "Sotsteken" – det verkar så komplicerat.

Mannen: Hm, jag vet inte. Var har du lagt receptet som jag skrev ut från nätet? Så komplicerat var det väl inte - har jag för mig.

Akt 2

*Scenen: Mannen, Kvinnan och Gästerna sitter vid det dukade middagsbordet. Gästerna är tre män i ungefär samma ålder som Mannen och Kvinnan, det vill säga medelålders. Gästerna har nästan likadana mörka, rätt eleganta kostymer. Men en av dem, vi kan kalla honom Fager, har en blomma i knapphålet på sin kavaj. De andra två, vi kan kalla dem Gäst A och Gäst B, verkar nästan vara tvillingar – så lika är de. Alla personerna sitter på samma sida av bordet vända ut mot publiken. Man skulle kunna tro att det var en "panel".*

Gäst A: Det ser ju gott ut det här! Men det var fan vilken tid det tog att laga till!

Mannen: Hut! Så säger man väl inte när man blir bjuden! Lustigt ord förresten – ”hut” – det tror jag aldrig att jag har sagt förut. ”hut”, ”hut”, ”hut”...

Gäst A: Det är nog en effekt av den där pjäsen. Det är liksom strindbergiska att säga ”hut” åt folk. Eller hur?

Kvinnan: *Suckar lite uppgivet och börjar servera de andra ur en stor gryta som står mitt på bordet.* Ja, det är väl ett känt fenomen att vissa, speciellt barn, blir påverkade av det de läser och ser. Och sen börjar de härma det. Men med tiden, och mognaden, får man mer distans och kan förhålla sig mer kritiskt och intellektuellt. Om ni nu vet vad det ordet betyder?!

Fager: Jag vet!! Jag har sagt det många gånger: det ingår nämligen i min ”vokabulär”- eller mitt ordförråd om man ska uttrycka sig lite enklare...

Gäst B: Det är en sak att säga intellektuell hela tiden – och en annan sak att *vara* det. Jag tror att jag är det, på sätt och vis...

Mannen: Hut igen! Sluta upp med att vara så jävla fina i kanten.

Kvinnan: Okej, men det heter inte ”intellektuell” utan intellektuell”, så det så.

Mannen: Nu pratar vi om mat istället. Jag kanske inte är så kulturellt mogen som min kära hustru men jag är bra på matlagning. Det här är en förnyelse: ”Sotstek”. Vad säger ni om den? Har ni smakat än? Jag har hittat receptet på nätet...

*Det blir tyst och alla smakar på maten de har fått sig serverad. En efter en tittar upp och ser frågande på Mannen.*

Mannen: (*oroligt*) Va, var det inte gott?!

Kvinnan: Näe, ärligt talat lilla gubben, det var inte gott. Det smakar faktiskt helt för jävligt...

Gäst A: Öhh, jag mår inte bra. Vad fan har du haft i det här?

*Gäst B och Fager säger inget men stirrar oroligt och frågande på mannen.*

Mannen: Hm, jag vet inte vad som kan ha hänt riktigt. Ta lite vin här så att ni får skölja bort smaken. (*Skickar runt en stor vinkaraff. Alla håller upp åt sig i tur och ordning. Alla dricker ivrigt*)

Gäst A: Kom igen nu, för fan. Vad är det för maträtt egentligen? Svara!

Mannen: Jo, jag ska gå och hämta receptet. Jag minns faktiskt inte riktigt hur jag gjorde... (*Mannen reser sig och går mot köksdörren med ett bekymrat och liksom inåtvänt uttryck i ansiktet. Samtidigt ser man på de andra hur de blir alltmer illamående.*)

RIDÅ

1/1 2008, diktsamling:

Titel: Tema

1.

Det går en kåre genom kvällens rymd,  
en kylig vind som förebådar natten.  
En pojke vankar av och an i skymningen  
ett spjut i hand och ett beslutsamt drag  
kring munnen. Han söker efter riktningar  
för en dröm om höga, långa kast mot skyn.  
Inte är det berömmelse och ära han söker,  
inte pengar, odödlighet och makt.

Att kasta spjut är det som ligger närmast  
av alla tänkbara drömmar i världen.

2.

Jag är farmor numera och bor på landet.  
Det har jag inte alltid  
varit och gjort. Men jag har alltid  
plockat och samlat. Det är då jag är som närmast  
mig själv. Blåbär och nypon,  
stenar och kläder som blivit över. Det är en  
linje som jag känner igen i vissa rörelser  
och riktningar. Att ge sig  
hän – så kallas det visst.

3.

Reservation att tagas till protokollet:

”När nu föreningens verksamhet upphör  
vill jag bara påminna om vad som går förlorat:  
En kanal försvinner, en möjlighet, ett forum.  
Det är en naturlighet som försvinner. Det  
som varit normalt blir onormalt. Det som  
 varit socialt blir solitärt – och förkrympt.  
Vi är gamla och återväxten har varit ringa.  
Desto bittrare att konstatera: när föreningen  
läggs ned finns inget hopp om framtid.  
Därför, trots allt, reserverar jag mig mot  
Styrelsens beslut.”  
XXXX XXX:sson, filatelist sedan 75 år.

2/1 2008, roman:

### Kapitel ett

Som välbärgad rentier drog sig inte Carlo Spaulding för att lämna ofattbart mycket dricks när han betalade eftermiddagens tredje whiskey. Luftfuktigheten var ovanligt hög denna sensommardag och det var inte utan att även en nykter person hade upplevt en lätt dimma för sin blick inne på puben. Carlo såg hur svettfläcken hade växt sig präktigt stor i kyparens armhåla när denne mitt i steget böjde sig fram för att rafsna åt sig mynthögen bredvid glaset framför honom.

Det var tredje dagen i rad som han satt här nu och växlade mellan att stirra ned i glasets gyllene öga och att på måfå kasta blickar runt omkring sig i lokalen. "Det är typiskt för grisens år", tänkte han för sig själv och mindes hur han som liten, i amerikanska skolan i Shanghai, lärt sig den kinesiska kalenderns märkligt nyckfulla ordning.

### Kapitel två

Förmiddagarna ägnade mister Spaulding åt att producera spam på ett sunkigt internetcafé. Inte för att han behövde, det var Sam Allens klockor som han hjälpte till att kränga. "Någon mänsklig verksamhet måste man bedriva", brukade han säga till sig själv. Men i år hade all verksamhet, inte bara klockförsäljningen, gått abnormt trögt. Hans liv höll på att förvandlas till en grå, ångande gröt. Så kändes det.

Men från ett ögonblick till nästa förändrades hela scenen. Utan ett ljud, men som en slags bultande tryckvåg genom atmosfären, tycktes allt rycka upp sig; stämningen, människorna, de två skabbiga hundarna som låg kopplade vid entrédörren, staplarna av te- och ölglas och de halvt förtorkade yuccapalmerna i hörnen – allt tycktes plötsligt sträcka upp sig i en slags givakt och uppmärksam avvaktan. Carlo Spaulding svängde runt på barstolen och som en uppenbarelse stod där ett gammalt par som han inte sett på år och dag. Det kändes som om allt hans blod steg upp i huvudet och förvandlade det till en solmogen tomat. "Rufus, Earlene..." stammade han fram genom den reva i tomatskalet som skulle föreställa mun.

### Kapitel tre

Mister Rufus Rush och hans gamla vapendragarinna Earlene Fritz hade dykt upp som ur tomma intet och utgjorde nu ett epicentrum för hela lokalens uppmärksamhet i kraft av sina, minst sagt uppseendeväckande, yttre attribut och den märkliga doft som de förde med sig var de än uppenbarade sig.

Utan ett ord skred de två gamlingarna fram till bardisken och stannade upp på varsin sida om Carlo. De lutade sig fram och tittade uppfordrande mot kyparen som stod som fastvuxen framför sin vägg av glänsande flaskor.

"Ett glas Pernod, s'il vous plait" sa Earlene och skakade lite kokett på sitt plymförsedda huvud med ett ansikte som mest liknade en skrynklig apelsin. Carlo hann tänka att hon hade en hatt som inte var bruklig varken i denna tid eller på denna plats. Rufus Rush sa ingenting och Carlo ropade till, alldeles onödigt högt, i ett klumpigt försök att vara förekommande: "en whiskey till herrn här!"

2/1 2008, drama:

## Monolog i garage

*Scenen: I förgrunden ser man taket på en volvokombi och litet av vindrutan längst fram. Direkt bakom bilen ett bord med verktyg och olika burkar. På väggen bakom hänger verktyg i prydlig ordning. Till höger om bordet en gammal kontorstol. På stolen sitter en man. Biltaket befinner sig framför mannen och bildar liksom en catwalk. Det ser ut som om han skulle kunna resa på sig och dansa ut på bilens tak som ett golv. Mannen är klädd i jeans och mörk skjorta. Någonstans spelar en radio "I Guess I'll Always Love You" med Isley Brothers. Musiken tonar ut.*

Mannen:

Jag går ut hit på kvällarna och sitter en stund.

Det är två saker jag tänker på. *(kort paus)* Eller kanske det är en sak egentligen? Så här:

Varför står det på burkarna vad man ska använda dem till *(tar en burk från bordet och tittar på etiketten)* – den här till exempel: *(läser)* "Fett att använda i motorblock och andra fasta metalldelar. Tål kyla." Men verktyg har ingen text på sig. Se här! *(plockar upp en skiftnyckel från bordet)* Inte minsta lilla instruktion någonstans. Tål den kyla, hur ska man använda den? Om man tänker sig att man inte vet nåenting; då skulle man ju bara kunna använda sånt som är i burkar och sprayflaskor och paket och sånt. *(nynnar lite för sig själv)* Det kusliga är att sen jag började gå ut hit – till garaget – och verkligen försöka göra nåenting nyttigt, så har jag glömt hur man gör. Det känns omanligt. Eller jag har kanske aldrig vetat hur man gör? Det kommer jag inte heller ihåg. Det är tur att jag kan läsa i alla fall, på burkarna... Man kan byta kön, eller hur? Det kanske vore en lösning. Ja, jag vet: jag byter kön och gifter mig med en man som kan sina saker. Sina saker... A man gotta do what a man gotta do. Dodilido. Fast då skulle jag väl stå i köket och inte kunna göra annat än blanda sånt som är i paket och burkar. Och sen skulle mannen komma in och skälla och bråka över att det är klumpar i såsen: Du där, din idiot – det är ena jävla klumpar i såsen! "vad menar du älskling?" skulle jag svara. Har du ingen jävla visp för helvete? "Visp, visp vad är det för nåt.." skulle jag säga, då. Inte fan skulle jag veta vad en visp är. Det blir förstås samma sak –fast tvärtom. *(kort paus)* Men man skulle inte vara ensam i alla fall. Jag menar om man var gift. *(Mannen reser sig och går sakta ut på biltaket. Stannar i mitten)* Det är som att gå på is. *(Känner försiktigt på biltaket med ena tåspetsen)* Antingen halkar man eller så trampar man rakt igenom. Känns det som. *(Musiken tonar upp, samma låt och och mannen smådansar tillbaka samtidigt som det blir helt mörkt och scenen försvinner)*



2/1 2008, diktsamling:

Igår kväll såg jag filmen om Che Guevara på tv.  
Det var en lång resa de gjorde, han och hans vän.

Genom Sydamerika, på motorcykel, fem  
månader. Det finns så många projekt man kan

ha. Och det bästa man kan hoppas på  
är att bli förändrad. Det som finns runt om

formar om oss. Vårt tänkande och våra  
minnen. Allt kommer utifrån och går

in.

\*

Ta en kopp vatten i en kastrull.  
Skär bitar av ingefära. Lägg bitarna i vattnet.

Koka. Låt det dra några minuter. Sila  
och drick. Motverkar halsont.

\*

Igår kväll tog jag en kopp vatten i en kastrull.  
Såg filmen om Che Guevara på tv.

Det var en lång resa de gjorde, han  
och hans vän. Skar bitar av ingefära.

Genom Sydamerika. La bitarna  
i vatten. På motorcykel. Fem månader.

Kokade. Det finns så många projekt  
man kan ha. Lät det dra några minuter.

Och det bästa man kan hoppas på  
är att bli förändrad. Silade och

drack. Det som finns runt om

formar om oss. Vårt tänkande och  
våra minnen. Motverkar halsont.

Allt kommer utifrån och går

in.

3/1 2008, roman

Titel: Bomull

kapitel ett

Ju fortare jag springer desto hårdare träffar kvistar och grenar mitt oskyddade ansikte som små pisksnärtar. Buskarna växer alldeles för tätt för att det ska vara någon mening att böja undan dem i farten. Litet framåthukad måste jag röra mig för att inte synas så tydligt från luften. Det är varmt och svårt att andas. Jag måste hitta tillbaka till den plats där jag arbetade igår. Solen står högt på himlen ovanför fälten och snart kommer här att myllra av arbetare och förmän. Och då kommer allt att vara för sent. Om min kamera kommer i orätta händer blir det inte roligt för mig och många andra lär dras med i fallet.

kapitel två

-Är det något provrum ledigt? En kvinna i brun kort päls, blanksvettigt ansikte och en hög galgförsedda reaktkläder i famnen kastade frågan rak ut i luften. Det var kvavt och trångt denna eftermiddag inne på Hennes butik på gågatan. Kanske tänkte hon sig att alla som stod därinne i färd med att kränga av sig sina egna kläder och på sig butikens skulle svara ”nej” i tur och ordning ända tills hon med hjälp av något sjätte mellandagssinne skulle förstå att just *en* unik provhytt var tom? Eller så skulle hon resignerat få konstatera att alla därinne, var och en för sig utan att egentligen kunna veta det, hade rätt i sitt nekande svar?

Dessa smått sarkastiska reflektioner försiggick inne i huvudet på en äldre man som stod till synes hjälplöst uppgiven och avvaktande en bit därifrån. Han var där med sin dotterdotter i rollen som plånbok och sällskap och hade nu inget annat val än att iaktta kommersen runt omkring sig. Det känns som om man skulle kvävas, tänkte han. Alla som är här inne svettas, mer eller mindre, det kan man utgå ifrån. Alltså handlar de inte kläder för att tillfredställa ett omedelbart behov av värme. Han kastade en blick bort mot entrén. Genom skyltfönstret, mellan lemmarna på de lättklädda skyltdockorna kunde han se hur snön föll. Som bomull, tänkte han ironiskt. Men kanske har det plötsligt blivit så kallt ute att de måste köpa dubbla lager? Fårskallar.

kapitel tre

Jag hittade kameran och hann smita tillbaka till mitt gömda läger i skogen. Det sticker i halsen. En liten stund kan jag ta igen mig innan jag måste riva tältet och packa ihop mina saker. Nu har jag tre rullar bevis för att den här så kallade ekologiska odlingen är helt korrupt. Bara jag kunde få sova en liten stund. Halsen; ett kungarike för en ipren!

kapitel fyra

-Morfar, nu går vi! Jag hittar ingenting och det är så varmt. Vi går till Petterssons och fikar. Jag vill ha chokladboll. Skönt. Dags att lämna mellandagsrean för denna gång. Först Petterssons och sen hem till glögg och Svt:s jul- och nyårsutbud, tänker han. Tänk vad de fläskar på när det är storhelger. –Vi slinker in här och köper en tidning först. Barnbarnet nickar och följer tätt efter in på Hulkens tobak. – Aftonbladet. Tack och hej.

## kapitel fem

Ylle. Det är det man ska ha, tänker han när han hänger av sig rocken på stolsryggen och sätter sig mitt emot barnbarnet som redan huggit in på den jättelika chokladbollen. Han slår upp tidningen och irrar med blicken över det förvirrande kaoset av feta rubriker och suddiga jättefotografier. ”Norsk fotograf mystiskt död i Indien”. Det låter som vad som helst, men låt se – det är inte varje dag en norrman går och dör i främmande land.

3/1 2008, drama:

Parabel med domherrar

Domherre 1: Låt oss flyga iväg och undersöka det där fågelbordet, broder!

Domherre 2: Ja, men vi får akta oss för katten.

Domherre 1: Vilken katt?

Domherre 2: Det finns en stor svart katt här ibland. Det kan alltså vara farligt för oss som är små fåglar. Om vi till exempel inte har ätit ordentligt så kanske vi inte orkar flyga undan när katten anfaller.

Domherre 1: Men då måste vi verkligen försöka se till att få i oss lite fågelfrö så att vi blir pigga och kvicka.

Domherre 2: Instämmer helt. Men låt oss då flyga till den där kärven först och styrka oss. Där finns ingen katt.

Domherre 1: Ja, fast där har de en hund. En stor rackare. Fågelätare, tror jag.

Domherre 2: Jag fryser. Vad ska vi då hitta på?

Domherre 1: Jag fryser också. Och så är jag jättehungrig.

Domherre 2: Usch, det känns som om jag skulle somna. Ja, jag vill bara sova...

Domherre 1: Mmm, jag tror inte jag orkar flyga någonstans egentligen. Det är så kallt...

*En röst: En stor hund och en svart katt kommer förbi. De ser de två fåglarna och fångar varsin. När de har ätit färdig förundrar de sig över att fåglarna var så lätta att fånga. De kunde ju inte veta att de här två fåglarna, bröder som de var, hade samma ovanligt misslyckade mutation som gjorde att de tänkte som människor. Det är inte nyttigt om man har så liten kropp och så snabb ämnesomsättning.*

3/1 2008, diktsamling:

\*

Rolling Stones.

\*

Här. Och ingen annanstans.

Kolven vrider sig. Urverket.

\*

Det är inte lätt att veta hur radbrytningarna  
ska göras. Det behövs inget geni för att

räkna ut hur den ena foten ska flyttas i för-  
hållande till den andra. Snarare tvärtom.

4/1 2008, diktsamling:

Renlevnad. Ren levnad. Levande ren. Ren levande.

4/1 2008, drama:

Titel: Välkommen tillbaka!

Roller: En alumn morot, en alumn lök och ett vildsvin

Scen 1

*En stor halvrudden morot vacklar ut på den tomma scenen.*

Morot: Jag är alumn här! I det här morotslandet växte jag upp. Nu är jag tillbaka för att nätverka litegrann. Hallå! Finns här några andra grönsaker som skördats i den här åkern?

*Tystnad. Moroten ser sig omkring, spanar allt oroligare.*

Morot: Märkligt. Inte en enda rot så långt ögat når. Jag undrar vad de odlar nuförtiden? På min tid var det vi morötter och så lökar och lite palsternacka. Det var tider det. Men här ser allt ut att ligga i träda. Hallåå!!

*En stor brungul lök rultar in från andra hållet.*

Lök: *talat högrävande* Vem skriker och kallar så högljutt? Här kommer jag, en lök i sin bästa fas, full av stickande sav och med lager på lager intakt, innanför mitt hårda skal. Försök att skala mig, den som törs!

Morot: Skönt! Äntligen en levande varelse. Är ni också alumn här?

Lök: Ack ja, alumn på tredje året! Men ni ser ut att ha varit med en längre tid med tanke på ert ankomna yttre?

Morot: Nej tvärtom, tyvärr, jag hör till förra höstens skörd. Vi morötter är så beroende av sättet vi förvaras på. Och jag har haft otur. Ruttar redan, efter några månader i en illa ventilerad källare. Därför har jag kommit, för att ta hjälp av andra alumner för att förbättra mina levnadsomständigheter. På vilket sätt skulle du, lök, kunna hjälpa mig?

Lök: Ärlighet varar längst och jag ska sanningsenligt säga att jag aldrig sett en annan alumn här, trots att jag besökt denna min ursprungsplats varje år sen jag drogs ur jorden för gott. Men inte har jag haft några sådana låga syften som ni tycks ha. Jag har bara velat hedra platsen och något förgylla tillvaron för det uppväxande släktet. Någon hjälp har jag aldrig vare sig behövt eller förväntat mig. Och vad skulle för övrigt en lök kunna hjälpa en morot med?

Morot: Får jag fråga, herr Lök, hur förvaras ni?

Lök: Torrt, mörkt och svalt, naturligtvis!

Morot: Mig fattas det torra, det andra har jag. Men i min källare är ventilationen så dålig att fukten dryer på väggarna och allt förfars fortare än nödvändigt. Se på mina svarta fläckar! Det är förruttelse...

Lök: Förra året var det flera morötter som ruttnade redan i jorden. Ett klenkt släkte. Jag såg det med egna ögon vid mitt senaste besök här. Men i år är det visst helt tomt?

Morot: Träda, om du frågar mig.

Lök: Vafalls?

Morot: Ingen sådd, för att inte utarma jorden. Man kan säga att vi har sugit ut den.

Lök: *oroligt* Men här är spår av våldsam rörelse och upprördhet. Se! Jorden är ju alldeles uppfläkt på sina ställen. Nej, någon eller något härjar ännu här. Det känner jag i rottrådarna.

Morot: Se upp, Lök! Det kommer något stormande mot oss där borta!

*Ett jättestort vildsvin dyker upp och slafsar i sig både lök och morot utan pardon.*

Vildsvin: Så går det när man är alumn – högt eller lågt motiv – för svinen kvittar det lika.



4/1 2008, roman:

/---/

Det blåste äntligen. Hans satt i fören och läste tidningen och sidorna smattrade hemtrevligt i vinden. I söder tornade stora vita moln upp sig men norrut var horisonten en knivskarp, obruten linje mellan ljust och mörkare blått. Vad hade hänt de senaste veckorna? Ylva försökte tänka efter men alla minnen fladdrade om varandra och bildade ingen vettig kronologi: Gastanken som plumsade i vattnet och försvann, brevet från mormor i Lindesberg som meddelade att alla ”paketerna” kommit fram, skuggan över Hans huvud som hade visat sig vara en örn och de mystiska ömma blickarna från kyparen i Halmstad. I vilken ordning hade det hänt? Hon kunde inte för sitt liv reda ut det. Men å andra sidan, vad spelade det för roll egentligen?

/---/

5/1 2008, drama:

Titel: dialog i det fria

Den äldre: Så gjorde man förr: skicka ett barn 9 kilometer genom skogen för att handla. Och sen tillbaka igen med varorna i ryggsäcken. Det skulle inget barn idag gå med på.

Den yngre: Titta här! En spindel. De vaknar nog till av värmen. De kanske tror att det är vår redan.

Den äldre: Det fanns en gubbe där som dom kallade "skjutarn". Han jagade förstås olovligt när han kom åt. En dag träffade han fjärsman ute i skogen. "Vad gör du här ute i skogen?" sa fjärsman. "Jag fiskar förstås" svara han, den där som dom kalla "skjutarn".

Den yngre: Titta en till! Ja jag säger då det. Stackars jävlar. Här blir det snart kallt igen.

Den äldre: Jag tyckte det var roligt. Den tiden skulle man vilja leva om, liksom. Det är klart att han jagade, det var bara det att det kunde han ju inte säga till fjärsman.

Den Yngre: Inte ett liv. Men det blåser. Det hör man i trädkronorna. Det är alldeles dött den här tiden. I skogen. De rör sig inte så mycket så här års.

Den äldre: För att säga det på ett annat sätt: om jag fick leva om ett enda år så skulle det vara det året då jag var 12 eller 13 år.

Den yngre: Jag tror det blir snö längre fram idag. Det måste bli snö.

5/1 2008, diktsamling:

\*

Fort. Det gäller att skriva några dikter.  
Vad är en dikt? Är det en slags kondensation  
av dagen?

En språklig (och existentiell) sak som jag  
skulle behöva reda ut, är varför jag så ofta

vill skriva "en slags". Vad är det för något?  
En försvagning, att ta udden av det man

vill säga.

\*

Bert Kaempfert.

\*

Nu idag, har jag haft ett litet projekt  
som går ut på, i all anspråkslöshet,

att lyssna på några skivor som jag  
inte har hört på länge. När jag var

liten var Kaempfert, Coniff och Alpert  
senaste mode. Jag har inte kommit till rätta

med det någonsin. För mig är den musiken  
oändligt gåtfull. Det är som ödet.

5/1 2008, roman:

/---/

Han var trött. Det hade börjat blåsa och när allt kom omkring hade livet nog inte så mycket mer att ge. Eller var han bara mån om att hålla sig till väsentligheter? Varför inte gotta sig åt det som i förstone såg ut som rena rama paradiset: kvinnor, barn, hus och diverse sociala kontakter.

Vinden tog i allt mer. När det går is i vinden är det som om det personliga fryses in och förpassas till en lägre nivå, tänkte han. Vad bryr sig kylan om individerna? Jag hoppas att det inte blir värre, naturligtvis. Men hur ska man kunna undvika det?

Det dök upp ett barndomsminne: cykelturen över ölandsbron och den första förtjänsten av pengar: Nitton kronor. På jordgubbsplockning. Två saker köpte jag: Ett halssmycke som var en förgylld tvåöring och en skiva, min första countryskiva... Varor och identitet. Hur hänger det ihop, tänkte han för sig själv. Jag tror verkligen att skrivandet kan ha en terapeutisk funktion. Ja, fan i mig. Ni kan inte ana vilket märkligt ljus som vilar över det här minnet. Ingen kommer att fråga efter det, men ändå. Vilket ljus – och vetskapen om att ha gjort en sådan sak: cyklat över ölandsbron. Helvete, vad det var brant. Någon berättade att en gubbe hade sugits in bakom en långtradare och blivit överkörd. En gubbe på moped. Vilket sug. Baksug. Nu vet jag bättre: det var naturligtvis vinden. Alltid denna vind. Vind.

/---/

6/1 2008, roman:

Kött. Man talar ju ofta om ande, men låt oss idag säga något om köttet. Det är emellertid inte så mycket köttet i sig som *känslan av att vara kött* och då får vi tänka oss kött som ett samlingsnamn för allt det organiska som vi släpar med oss genom livet. Det är ett otäckt ämne och därför finns det stor risk att vi lockas till förskönande omskrivningar och rena förtiganden av vissa saker.

Om vi till exempel tar ”Romanen om rosen”. Nej förresten, det är inget bra exempel. Bättre då att skapa ett ’jag’ i den här romanen och låta det berätta om sin alldeles egen köttslighet.

\*

Jag har en kropp som ständigt oroar mig. Kanske borde jag försöka visa den litet mer uppskattning av och till. Men om jag ska vara ärlig får jag nog säga att kroppen mest är en källa till oro.

(Redan här kan vi märka hur svårt vårt ’jag’ har för att komma in på själva ämnet. Det är fortfarande mer ande än kött kan man tycka!)

\*

Är det alltså meningen att jag ska beskriva min kropp? Jag är av medellängd och väger ungefär så mycket som man ska. Jag har inte någon direkt övervikt även om sådant förstås kan diskuteras. Mina ben är däremot lite speciella. De är hemskt krokiga, tycker jag åtminstone själv. Inte på något handikappande sätt (även om jag ibland oroar mig för att det ska bli ett problem när jag blir gammal. Kanske jag får svårt att balansera? Mina fötter är också väldigt små nämligen.)

(Bra! Det börjar arta sig. Som vi ser har vårt ’jag’ börjat nämna kroppsdelar och närma sig ett resonemang som kunde kallas ”köttsligt”).

\*

Jag läser periodvis ganska mycket. Därför oroar jag mig rätt mycket för mina ögon. Kan man slita ut sin syn? Det känns så ibland. Jag har glasögon sedan de tidiga skolåren. Sist jag besökte en optiker, det är säkert tjugofem år sedan, fick jag beskedet att jag hade ett väldigt speciellt synfel som de hade upptäckt i Amerika. Det har jag ofta tänkt på senare: Vadå Amerika?! Jag tror inte att det var någon speciellt seriös optiker det där. Han var nog mest inställd på att sälja glasögon. Men sen har jag inte kommit mig för att gå och undersöka synen igen. De där glasögonen jag köpte då har jag fortfarande kvar och nu är de nog egentligen rätt slitna.

(Se där! Nu har ’jaget’ hittat ett typiskt kryphål! Det började rätt lovande med ögonen men omärkligt gled resonemanget över i att handla om glasögon. Det är oorganiskt. Men det kan verka köttsligt. Vi skulle kanske säga att det är materiellt, men som sagt inte organiskt. Ben och ögon kom det att handla om men det mest uppenbart köttsliga sitter väl, så att säga, däremellan?)

6/1 2008, drama:

Tragedi i fickformat

Rollerna: en Kung, en Prinsessa, en Hjärte, en Budbärare, en Siare, en Drake, en Kör  
(bestående av åldringar)

*Scenen: ett altare mitt på torget i en stad.*

Siaren: Jag ser ett tecken här! En stor olycka hotar staden.

Kungen: Jag tror dig. Vad ska vi göra för att undvika den?

Hjälten: Hallå där! Jag tror inte på järtecken!

Siaren: Vänta och se. Jag har hittills alltid haft rätt i mina spådomar.

Prinsessan: Far! Det kommer en budbärare där borta.

Kören: Nu kommer kanske ett bud som kan hjälpa oss att lösa denna tvist. Är det siaren eller Hjälten som vet bäst?

Budbäraren: Hell dig Kung! Jag kommer med bud om att en stor Drake står utanför stadsporten och vill komma in och äta upp alla barn i staden.

Kungen: Tack ska du ha. Siaren har alltså rätt. En olycka hotar staden.

*Budbäraren ut.*

Hjälten: Jag går ut och dödar draken!

Kungen: Bra. Om du lyckas får du gifta dig med Prinsessan. Ni är ju ändå kära i varandra.

Kören: Ve! Måtte han lyckas avvärja faran som vi alla fruktar sen vi fick budet om den hemska draken.

Siaren: Ack! Jag ser ännu ett tecken! Om hjälten går ut blir han dödad!

Hjälten: Jag tror inte på tecken. Alltså går jag och mäter mina krafter mot den förfärliga draken.

Prinsessan: Gör det, men se till att inte bli dödad.

*Hjälten ut.*

Budbäraren: Märkligt! Draken har gett sig iväg och hjälten återvänder med oförrättat ärende.

Kungen: Så bra.

*Budbäraren ut.*

Kören: Ack en sådan oväntad räddning! Men det är synd om hjälten som inte får visa sitt mod och gifta sig med Prinsessan. Här kommer han visst tillbaka redan.

Hjälten: Siare! Se där att dina tecken inte är värda något! Draken gav sig iväg och ingen olycka hotar längre staden.

Siaren: Ack du olycklige du ska få se att mina profetior stämmer!

Hjälte: Skrävlare och lögnhals!

Kungen: Nu blir det inget av med giftermålet och sluta förolämpa Siaren!

*Hjälten ut i vredesmod.*

Budbäraren: När Hjälten rusade ut ur staden slog en blixtned och dödade honom. Ve och fasa!

Kungen: Så sorgligt! Då hade alltså Siaren rätt i alla fall.

Prinsessan: Min älskade död! Vilken olycka.

Kören: Vad ska man tro om detta? Här står vi gamlingar och kan som vanligt inget göra.

6/1, diktsamling:

Årsbok

\*

Protokollföraren kastar en blick över axeln.  
Utanför fönstret: Knallfrost.

\*

Risk för bristning. Hjärtat eller magen?  
Knävar under dagens tyngd. Tidsbristning.

\*

Korvlunch i solsken. Fukter och snart  
mörker. Platser ur minnet.

\*

Som att öva skalor. I pappersform  
ropar meddelanden ur öknen.

\*

Stel sol. Stultande ut över  
dagens huvud.

\*

Blekt. Bleka färger. Armbågar  
som krymper ikapp med sången.

\*

Röda dagar. En hinna av fett  
över minne och öga.

\*

Mot svart. Vatten som inte  
längre skär sig. Fläckar.

\*

Uppgiven och vänd mot  
cirkelgången. Tillfreds?

\*

Svartvit äggrand mot kanten  
av tak. Flera tak.

\*

Åter i det grå. Med nya,  
gamla fukter.

\*

Höjder som kommer och  
går. Bort mot samma.



7/1 2008, roman:

Det är några som är ute och går. De går landsvägen fram. Det är inte en familj. De är inte ens släkt. Snarare kan man tänka sig att de är arbetskamrater på väg till jobbet. De går på ett målmedvetet och samtidigt avmätt sätt. Runt omkring surrar flugor och bromsar – det är på landet. Sommarsolen gassar över deras huvuden. Trakten är flack. Fält och ängar med trädgångar följer längs vägen.

Nu närmar de sig en by. Hur ser man det? Jo, en kyrkspira blir synlig vid horisonten. Den är inbäddad i stora, höga lövträd. Litet längre fram blir andra hus synliga. Landsvägen övergår i bygata. Tvärgator löper åt sidorna. Man ser bara låga hus förutom kyrkan. Den är vit och inte så väldigt stor den heller egentligen.

Nu kommer några barn dem till mötes. Hälsningar utbytes. De två grupperna passerar varandra och de som kommit in till byn stannar så småningom framför ett av de låga husen. Det ser gammalt ut. Mycket gammalt faktiskt.

7/1 2008, drama:

Delegation

Rollerna: stenhuggaren, snickaren, muraren, smeden, protokollföraren och två justeringsmän

*Framför ett litet hus i en by på landet. Hela gruppen står samlad utanför porten. Smeden knackar försiktigt men bestämt. Ingen öppnar. Till slut ger man upp och ställer sig villrådig och börjar samtala.*

Smeden: Det är ingen hemma.

Muraren: Kan vi göra något när ingen är hemma?

Smeden: Kanske är det ändå någon hemma. Men de vill inte öppna för oss.

Protokollföraren: Vad skulle det kunna finnas för skäl att inte öppna? Knacka en gång till!

*Smeden knackar på dörren igen. Fortfarande kommer ingen och öppnar.*

Muraren: Det verkar inte som om vi släpps in här. Åtminstone inte nu. Kanske inte på hela dagen – hur länge vi än väntar och knackar.

Protokollföraren: Vårt ärende kan inte vänta. Ändå måste jag erkänna att jag står villrådig. Så länge vi inte får framföra vårt ärende är vi fast här. Inget annat kan vi göra förrän vi framfört ärendet. Vi är, så att säga, bundna. Man kan till och med säga att vi, så länge vi förhindras att framföra ärendet, är utom oss. Förstår ni mig? Med ”utom oss” menar jag att vi inte kan vara oss själva.

Snickaren: Med förlov sagt, herr Protokollförare, så kan jag inte hålla med om det där. Det finns väl inget som hindrar mig från att gå härifrån och till exempel leta reda på ett ställe där jag kan skaffa ett glas vatten för att svalka mig? Eller något, vad som helst, medan jag väntar?

Förste justeringsmannen: Säg inte emot. Protokollföraren har ett speciellt ansvar, liksom jag själv i viss mån, för att ärendet inte kommer bort i hanteringen. Sansa er nu, min käre snickare!

*Snickaren ska just till att gå i svaromål när stenhuggaren kliver fram och känner på dörren. Den är öppen. Han öppnar den på vid gavel.*

Muraren: Kors! Kan vi gå in då?

Protokollföraren: *mumlande* Ja, det skulle jag tro. Kom med här. Nu går vi in.

*Protokollföraren går först och de andra följer efter in i huset. Stenhuggaren som går sist stänger dörren efter sig.*

7/1 2008, diktsamling:

Dikter med ärenden

\*

För så vitt inte. Etcetera. Tills vidare. Propå.

\*

Trots. I vilket fall som helst. Eventuellt.

\*

Ponera. Approximativt. Punktvis. På grund av. Ta itu.

\*

Rekommenderat. Tillägg och reservationslöst. Slutgiltigt.

8/1 2008, roman:

## Fältbiologerna

Då jag först hörde talas om konflikten mellan scouter och fältbiologer satt jag tillsammans med några scoutkillar i en liten lägenhet i Örebro. Senare skulle jag träffa riktiga fältbiologer, men jag hade redan börjat intressera mig för den föreningen. På sjuttioalet fanns det fortfarande väldigt många föreningar och medelklassens ungar fördelade sig villigt och smidigt mellan dem. Det uppstod ett slags ekvilibrium som jag förstår inte ägnade en tanke på den tiden. Jag menar att medelklassen har, och hade, en fantastisk förmåga att ta ut sig själv, balansera sig genom att ständigt träta inbördes. Ingen kan rå på medelklassen när det gäller att omedvetet, genom pseudomotsättningar, odla sin egen kultur och identitet.

I den där lägenheten hade jag hamnat eftersom jag var kusin till en av scouterna. Man må säga, så här i efterhand, att det här inte var fråga om några typiska scouter. Inget för propagandan. Det var nog samma tonårsvantrivselkänsla som drev både scouter och fältbiologer i och för sig. Men den här kusinens far var jägmästare och det gjorde fältbiologerna till en omöjlighet. Det var nog bara de blå skjortorna och en viss prägling hemifrån som skilde ut dessa scouter från fältbiologerna.

/---/

8/1 2008, drama:

Miss Handel och Miss Tanke på nya äventyr. Drama i en akt.

Roller: Miss Handel, Miss Tanke, en kypare, två kaniner och ett fotbollslag

*Scenen: I fonden en korsvirkesfasad med graffiti och tags. Mitt på scenen ett kafébord och två stolar. Till vänster sitter Miss Tanke, till höger Miss Handel. I förgrunden några långsträckta blomlådor med petunior.*

Miss Tanke: Pascal Renonse, min gamle fransklärare, brukade säga att Skåne är ”en ofruktosam bygd”. Vad han hade för skäl och motiv till ett sådant omdöme vet jag inte. Men jag tror honom!

Miss Handel: Idag visar sig dock Skåne från sin bästa sida. Vilka sädesfält vi sett och vilken kornbod detta ändå är. Läs Böök!

Miss Tanke: Människan lever inte av bröd allena, kära syster! Även en blind höna finner stundom ett korn. Allt som glimmar är inte guld och av barn och fransklärare får man höra sanningen, samt: vad vet Böök?

Miss Handel: Jag är törstig. Tillkalla personalen!

Miss Tanke: Kypare! Entrez s’il vous plait!

*Kyparen in, mumlande för sig själv:*

Kyparen: Jojo, nu är det dags för mig att göra entré. Damerna är törstiga naturligtvis. Här kommer att bli ett drickande. Det känner jag som en stickande värk i min högra tumme...*högt, till damerna:*

Till er tjänst! Vad önskas? Något att dricka, kanhända? Har dagen varit till belåtenhet? Välkomna tillbaka till vårt torftiga värdshus!

*In på scenen skuttar två kaniner och ett fotbollslag. Alla häpnar.*

8/1 2008, diktsamling:

\*

Konsten och läsaren. Det är ingen  
bra titel. Knastertorr. Man skulle

ha småorden till hjältar, i alla  
sammanhang som hjältar. Att

finna "ett språk". Jag är så  
trött på det. Vadå för ett

språk?

\*

Idag tänkte jag börja en  
roman med ordet "krälände".

Det var ett försök att komma  
ur en feighet. som om "kräl-

ände" vore en djärvare an-  
sats.

\*

En enda sak är intressant:  
Varför blir det *tvåradingar*

när jag skriver dikter?

\*

9/1 2008, roman:

Vi tog rödmyrorna till svartmyrorna och det blev bråk. Det var sommar och varmt. Området där vi bodde var nytt och omgivningen var full av spår och rester från byggandet av radhusen. Marken hade inte hämtat sig. Det fanns många konstiga platser som varken var tomt, skog eller plantering. Jag antar att man kunde kalla dem allmänningar. På en sådan plats bodde svartmyrorna.

Var vi hämtade rödmyrorna minns jag inte. Men de kom i burk och släpptes ut i sanden hos svartmyrorna. För att skapa en riktig frontlinje gjorde vi vallar av sand längs en lång, rak väg i sanden. Där möttes de och omedelbart gav de sig på varandra. De såg ut som om de brottades. De bildade snart en mörk linje mitt på vägen. Jag minns inte vem som fick övertaget till slut. Rödmyrorna var mindre än svartmyrorna men jag vet inte om det hade någon betydelse. Inte heller tror jag att rödmyrornas läge försämrades av att det var de som var inkräktarna. Det som jag däremot minns tydligt är hur automatiskt och utan preludier själva kriget utbröt. De var som programmerade att slåss.

9/1 2008, drama:

Quod licet Jovi, non licet bovi

(Vad som är tillåtet för Jupiter, är inte tillåtet för oxen)

*Det var en gång en Göran Persson och en Fredrik Reinfeldt som var på semester. Då hände vid ett tillfälle följande:*

*Vid stranden*

Fredrik: Ska vi bada, Göran?

Göran: Ja, vilken bra idé. Här har de hopptorn också. Jag kan hoppa från tian, kan du det?

Fredrik: Jag vet inte, men jag kan ju försöka.

Göran: Jag har hoppat från tian massor av gånger. Det handlar bara om att våga - att kasta sig ut i avgrunden.

Fredrik: Ja, ja. Kom så går vi dit.

*Vid hopptornet*

Göran: Oj, titta vilket fint hopptorn! Jag kan hoppa först så får du se hur det ska gå till!

Fredrik: Ja, gör det du. Jag hoppar efter dig.

*Göran försvinner och man hör honom tjuta och sedan ett stort plask. Strax kommer han in igen, genomvåt och uppspelt.*

Göran: Såg du? Det är busenkelt. Nu är det din tur.

Fredrik: Ja, jag såg. Men jag tror att jag har ångrat mig, faktiskt.

Göran: Ångrat dig?! Är du riktigt klok? Jag har ju hoppat – alltså måste du också göra det!

Fredrik: Det är liksom något som håller mig tillbaka. Jag känner att jag inte riktigt kan matcha dig i allt, eller hur jag ska uttrycka det. Det är ju extra konstigt med den där känslan eftersom jag tycker att jag är mycket bättre än du på det mesta och att du nästan alltid har fel.

Göran: Hm, jag tror jag förstår hur du menar. Det är något som ligger utanför vår vilja och domvärjo – heter det så – ja, jag har samma känsla – fast tvärtom då förstås. Det vill säga att jag kanske inte alltid känner mig bättre än du – men att jag ändå är det ändå – automatiskt, på något sätt...

Fredrik: Ja, det är inte roligt precis – för mig åtminstone. Du kanske tycker det är roligt?

Göran: Nej, egentligen inte. Eller förresten: ja, det tycker jag nog. Det känns som att vara skyddad av en högre makt. Ungefär.

Fredrik: Hm, det här övergår vårt förstånd.

Göran: Ja, i sanning, det gör det. Ska du hoppa eller inte?

Fredrik: Njæ, jag tror jag struntar i det.

Göran: Okej. Det är okej för mig.



9/1 2008, diktsamling:

Winston Churchill

del 1

I sin essä "Painting as a Pastime" skriver Churchill om sitt eget målande. Han är klar över att han inte är en stor och originell artist. Han njuter av sin dilettantism.

del 2

Hitler var säkert också konstnär. Jo, visst var han väl det? Man kan undra över om han var lika medveten om sin medelmåttighet som Churchill? Han njöt nog inte av sin dilettantism.

del 3

Hur var det med Stalin? Mao (han skrev ju poesi)? Jag minns att Kjell Olof Feldt berättade i sin självbiografi om Palme. Palme spelade blockflöjt. Njöt han måntro, av sin dilettantism?

10/1 2008, diktsamling:

Vem vet hur det går till? I Kenya,  
vem är skurken där för tillfället?

Och hur var det med de andra folk-  
morden? Jag är ÖVERTYGAD om

att det är Europas ”fel” och  
kolonialismens.

\*

Jag tittade till den sovande dottern nyss.  
Nu sover hon lugnt. Vilket ansvar det  
ändå är.

\*

Systemen. Vad ska man ta sig till i den här  
världen?

\*

Jag hatar den här kapitalistiska världen som  
vi lever i. Varenda dag påminns jag om hur  
snett allting utvecklas.

10/1 2008, roman:

/---/

Så infann sig den dagen. Ett lock. Himlen ett lock, som hos Baudelaire (som jag inte hade läst vid den tiden när det här utspelade sig). – Du kan säga vad som helst till mig, men jag mäter det mot en speciell linjal som visar hur pass bra och roligt det är, sa han. Eller: sa han inte (utan jag föreställer mig i efterhand att han skulle ha kunnat säga det.) – Därför kan jag inte stå ut längre, svarade jag. Jag står inte ut överhuvudtaget. Står – inte – ut. Och nu är det tyst, tyst som i graven (fast det visste jag inte heller då, att det skulle bli så tyst. Är det tyst? Inte tyst, fast tyst). Svarade jag, sade han, undrade hon, frågade han sig villrådigt.

/---/

10/1 2008, drama:

Bolltistel

Dramat utspelar sig på landet. Solen lyser och rågen står hög och fin på åkrarna – det är norrut någonstans. Höet är sedan länge bärgat. Nu väntar man på skördetid och fest.

Rollerna:

Pigor, drängar och så småningom bönder, barn, en präst och en läkare.

Scen 1

*I fonden ett fält med nästan fullmogen råg. Sol och regnbåge på himlen. En dimma i luften som efter en regnskur.*

En piga träder fram från vänster och sjunger:

”Vart skall du gå, älskling på tuva och sten?  
Var är ditt mod och din kärlek?  
Kom, gift dig med mig.”

En dräng (1) från höger möter en annan dräng (2) från vänster. Deras kläder är grå och de har träskor och liar över axeln.

Dräng (1): Motar du dina ben i vall, du grannas tväre hjoneman?

Dräng (2): Nog gör jag så, och lika gör du min frände!

Dräng (1): Ack, nog gör jag det alltid. Men hur kommer det sig att du svarar mig ”frände”? Du som slog mig så svårt igår? Har vinet går ur kroppen på dig ren?

Dräng (2): Fanns det ont i mig igår, finns gott idag. Klar och fet står solen på himlen och ändrar allt från nattas mörker. Kan vi förlikas?

Dräng (1): Avgjort med handslag och framtida dåd och rådighet! Låt oss slå följe.

*Pigan kommer fram till dem, fortfarande nynnande. Drängarna stannar och vänder sig mot henne. Avvaktande.*

/---/

11/1 2008, drama:

Att hitta tillbaka

Mannen. Liggande med kinden mot asfalten. Man ser ansiktet i extrem närbild. Det svarta underlaget och en aning om natthimmel och stadsljus i bakgrunden.

*Länge ligger mannen tyst. Andas och stirrar.*

Mannen: Åh, fy fan. *harklar sig*. Hur länge sedan var det du låg med kinden mot asfalten? Kanske har du aldrig gjort det i hela ditt liv. *Mannen försöker lyfta ansiktet så att det kommer strax ovanför asfalten, misslyckas och sjunker tillbaka*. Det kan vara så att du har cyklat omkull på fyllan nångång. Det svider i handflatorna och kanske på knäna. Det dunkar i huvudet. Du har kanske slagit i huvudet, eller kanske inte. Äh, du känner inte igen det här alls! Stick iväg! Stick säger jag! Eller förresten: stanna! Hörru, stanna för fan! *Mannen ligger helt tyst igen några ögonblick*. Jag har "hamnat" här. Man kan "hamna" på ställen, förstår du det? Det betyder att man inte kan, eller vill, förklara varför. Det är lätt att tro att någon som ligger ner på gatan inte är vid medvetande. Fråga mig: jag vet att det är en missuppfattning. De flesta är vid något slags medvetande. Men det är ett annat slags medvetande än det du är van vid. Precis här i sårkanten mellan asfalt och hud finns det en frizon som du inte har upptäckt! *Harkling igen*. Det är ett fucking jävla nirvana, typ. Nej, förresten. Glöm det. Jag har ett annat språk: jag behöver inte låta så där. Inte alls så där. Vem är du då? Vad står du här för? Och glör? Har jag inte sagt att du ska ge-dig-iväg? *Mannen tyst, man hör en bilmotor närma sig, ljudet stegras mer och mer tills det är outhärdligt högt, sen avtar det sakta och försvinner*. Det går inte så bra för mig. Men det var inte det som var ärendet. Det var inte det vi skulle prata om. Det vill säga: det var inte det jag skulle prata om. Det är känslan, lukten och perspektivet härifrån det gäller. Du borde testa, för fan. Lägg dig ner! Var försiktig och lägg ner kinden mot gatan. Gör det! Känner du nu? *Mannen suckar, liksom av lättnad*. Nu kan vi sluta tala med varann. Bra. Jävligt bra. *Allt tystnar och ansiktet, ja hela scenen, tonar bort och det blir svart*.

11/1 2008, roman:

/---/

Aaaahhhh. Huga, nu är det värsta bråttom. Tänka, tänka, tänka som fan. Vad är det som är värt att skriva ned? Har inte många minuter på mig. Vafan, kom igen. Brrrrr, det är som fruset i hjärnan. En grej: "lås-spray". Nej, för helvete! Det är ju rim, dikter. Nej, nu ska det vara typ VG-bra hela vägen. Ingen sån skit. Okej, så här. Lyssna här nu. Typ så här: "Det var en vacker septemberkväll och barnen hade somnat tidigt. Nisse och Greta kröp till sängs och gökade loss av bara fan." Nej, nej, nej. Det är ju Andra avenyn-varning. Okej, nu är det kört. Tiden är slut.

/---/

11/1 2008, diktsamling:

### Kontrollvakt

Det blåser. Vinden sveper skräp med sig  
över gatan. Men det är varmt. Jag fryser  
inte alls.

Som man tänker sig soltorkad  
tomat, fast på riktigt: i Italien eller  
Frankrike. Spanien kanske.

Nu kommer de första människorna.  
De kryper upp ur tunnelbanan med  
skorna på.

Det blåser, men det är också ett sådant  
där dis i luften. Lukten av asfalt, sopor  
och solrosfrö.

Jag kan inte röra mig längre. Bara åt  
höger, eller vänster. Med mig är tiden  
färdig.

### Kvarts

Tondövt totalmörker. Med små platta  
fötter trippar varelser fram ur varje  
vrå, sökande.

Men stenen suger upp allt. Minsta  
lilla rörelse förintas i stillheten. Försök  
bara gno på.

12/1 2008, roman:

Det var en gång en flicka som hette Rödluvan. Hon hette så eftersom hon hade en så vacker röd kapp med luva. En dag sade Rödluvans mor till henne att hon skulle gå med en korg till mormor som låg sjuk i sin lilla stuga i skogen. Modern packade en korg med mat och vin och gav den till Rödluvan. "Gå raka vägen till mormors stuga och akta dig för vargen" sade modern och Rödluvan gav sig iväg.

Efter en stund, när Rödluvan kommit en bra bit in i skogen, fick hon se några vackra vita blommor som växte vid sidan om stigen. "Jag plockar några blommor till mormor" tänkte Rödluvan och gick från stigen och började plocka en stor bukett.

Just då kom en hungrig varg förbi och fick syn på Rödluvan. Han gick fram till flickan och sade: "Vad gör du här ensam i stora skogen?" Rödluvan svarade: "Jag ska gå till mormor med en korg mat och vin eftersom hon ligger sjuk i sin stuga i skogen." Vargen tänkte först äta upp Rödluvan med en gång men så kom han på en bättre idé. "Jag skyndar mig före Rödluvan till mormors stuga och äter upp mormodern först" tänkte han för sig själv. Till Rödluvan sade han: "Det är snällt av dig att plocka blommor till din mormor, men om du vill komma fortare fram kan jag visa dig en genväg". Rödluvan tackade vargen och denne förklarade hur hon skulle gå. Men i själva verket var det en lång omväg som vargen visade Rödluvan. Så fort Rödluvan gett sig iväg skyndade sig vargen till mormors stuga och när han kom fram knackade han på dörren. "Är det du Rödluvan" hördes en röst fråga inifrån stugan. "Ja mormor, det är Rödluvan som kommer med mat och vin" svarade vargen med sin allra ljusaste och lenaste röst. "Kom in då" sa mormor och när vargen hade kommit in åt han genast upp den gamla kvinnan, tog på sig gummans glasögon och nattmössa och kröp sedan ner i hennes säng så att bara hans huvud stack upp ovanför täcket.

Efter en stund kom Rödluvan äntligen fram till mormors stuga och knackade på dörren. "Är det du Rödluvan" frågade vargen. "Ja mormor" svarade Rödluvan. "Jag kommer med mat och vin till dig". "Kom in då" sa vargen. Rödluvan öppnade dörren och gick fram till sängen där vargen låg. "Men mormor, vilka stora öron du har" sade Rödluvan häpet. "Ja, det är för att jag ska kunna höra dig så mycket bättre" svarade vargen. "Men vilka svarta och stora ögon du har" sade Rödluvan. "Ja" sade vargen. "Det är för att jag ska kunna se dig så mycket bättre". Då sade Rödluvan: "Men mormor, vilken stor mun du har". Vargen svarade: "Ja, det är för att jag ska kunna äta dig så mycket lättare" och så åt vargen upp Rödluvan.

Nu var vargen mätt och lade sig att sova. Just då kom en jägare förbi och såg vargen genom stugans fönster. Han förstod vad som hade hänt och smög sig fram till stugan, gick in och sköt vargen med sin bössa. När vargen var död såg jägaren hur något rörde sig i vargens mage och han skar upp den. På så sätt räddade han både mormor och Rödluvan från den elaka vargen.



12/1 2008, drama:

Strax före matchstart

*Scenen: Ett omklädningsrum fullt av fotbollsspelare som gör sig klara för att ge sig ut på planen. Det är ungefär en kvart kvar till avspark. Alla utom två reser sig och sticker iväg. De två dröjer sig kvar ännu några minuter.*

Mittbacken: Idag får du inte göra några mål. Du vet det, eller hur? Du har väl bestämt dig för det nu? Säkert?

Toppforwarden: Hela min kropp är inställd på att göra mål. Jag har blivit sån. Jag har spelat varje match den här säsongen. Varje minut. Det är skillnad för dig som bara sitter på bänken...

Mittbacken: Vad menar du med det egentligen? Nu sitter jag på bänken men i höstas spelade jag. Flera matcher. Och några inhopp. Det minns du väl?

Toppforwarden: Nej, om jag ska vara helt ärligt så minns jag inte det. Jag tror knappt du gör det heller. Du får nästan aldrig spela. Du tränar men du får aldrig spela. Kanske aldrig mer. Men jag spelar jämt och nu menar du att jag inte får göra mål idag bara för att du har dina knäppa idéer. Varför ska jag lyssna på dig? Kan du säga det: varför?

Mittbacken: Därför att både du och jag kommer att råka väldigt illa ut – om du gör ett endaste litet skitmål ens! Det vet du ju redan.

Toppforwarden: Nej, det vet jag inte. Jag tror att du bara hittar på alltihop. Du inbillar dig saker. Eller du kanske är avundsjuk och vill förstöra min karriär?

/---/

12/1 2008, diktsamling:

Det är bortom nu

Jag ser bara det närmaste och kan  
knappast, vill knappast tänka.

Vad är det jag visar och avslöjar  
just när jag tror mig säga ingen-

ting? Kan det finnas ett hot även  
mot mig. Ja, naturligtvis. Vi kommer

aldrig någonsin undan.

Kvarn i motljus

Genom bladen ser jag hur gräset växer:  
En grön matta och så grått, alltid  
grått. Sten. Grå sten och när jag höjer  
blicken: Väderkvarnsvingarna!

Blank

Lys. Lyser. Ljust. Men film. Nu  
är allt film. Blankt och kallt.

13/1 2008, drama:

## Kunskaparen

En gammal målare, en flicka och en tjänare

*Scenen: Ett rum belamrat med böcker, skisser och allt som hör till en målarateljé. Det är skymning. Målaren sitter vid sitt skrivbord djupt försjunken i tankar. En tjänare, en ung man, kommer in.*

Tjänaren: Min herre, det är sent. Vill min herre ha sin middag?

Målaren: *Tittar upp, förvirrad.* Jag tänkte på granar. Vet ni vad det är? Det är träd som växer i de nordligare trakterna. När man ser målningar med granar förundrar man sig. Det verkar som om det är ett träd som inte kan växa rakt. Rakt upp mot Guds rika himmel. De är, så att säga, krokiga.

Tjänaren: Det kan så vara, min herre. Men, med förlov sagt, ett träd som inte växer här hos oss borde inte störa våra middagsvanor. Hur ska det bli? För övrigt undrar jag, om jag kan vara så förmäten, när jag skall få min lön för de senaste tre månaderna. Det är inte lätt att vara herrns tjänare, ska herrn veta...

Målaren: Vafalls! Har jag inte alltid betalat er efter förtjänst? Ni ska veta att jag, som genom ett under, idag är stadd vid kassa. Hur mycket är jag skyldig?

Tjänaren: Nånå. Det var inte så allvarligt menat. Jag ska hämta herrns middag. Det går an att äta härinne antar jag? *Tjänaren ut.*

Flickan: *kommer in, ser sig omkring och niger artigt.* Vad granarna anbelangar kan jag nu ge besked. Min salig fader har alltid sagt att jag har huvudet på skaft. Enligt en köpman som jag träffade på marknaden igår är granarna oftare raka än motsatsen. Min herre bör inte måla dem krokiga, för ingen del. Så är mitt råd och det är värt att beakta så väl som något annat. Det vet min herre så väl.

Målaren: Må så vara. Du är kvick som få. Låt oss alltså börja utan dröjsmål. Granar, granar. Lotsa mig till mitt staffli, sköna dam!

/---/

13/1 2008, roman:

/---/

”Inte kan du väl mena det? Du menar det inte, eller hur?” Puraj tittade uppfordrande på mannen vid andra sidan av bordet. Denne tänkte efter några sekunder och svarade: ”Så svårt kan det inte vara att fatta. Jag har två alternativ att ge dig, din hund. Antingen köper du ringarna som jag har erbjudit dig och betalar det jag begärt eller så förlorar du dina medborgerliga rättigheter i republiken och får ge dig iväg och söka dig ett annat geschäft.”

/---/

13/1 2008, diktsamling:

## Fintligheter och obefintligheter

1.

Det växer bra. Nu växer det bra på det som en gång var åkermark.  
Så kunde det fortsätta om inte vissa personer hade för avsikt att  
försvåra vårt liv, här, så som vi lever det.

Vem är det där, som kommer där borta? Jag ser bara ryggtavlan, men  
den syns å andra sidan mycket tydligt. Hon går som en riktig käring:  
Arslet vickar fram och åter.

Han som kommer efter verkar energisk. Han brinner inte precis för  
sitt värv. Men raskt rör han sig i sanning. Man kan ibland inte fatta  
vad som driver vissa människor?

På taket sitter en sotare. Jag möter hans blick, tror jag. Varför hälsar  
jag inte? Varför hälsar man inte på sotare? Nej, de är upptagna av sitt  
och sitter så mycket högre upp.

2.

Kondens. Det är svårt att se ut och därför är det också svårt att tänka.  
Tänk om man skulle tända en tändsticka? Skulle det hjälpa måntro?  
Att tänka och att känna.

Över åkern brinner det som en brun skitbrand. Det är solnedgång. Vad  
kan en som jag göra åt eländet? Jag följer min hund i spåret. Men vad  
är det för spår?

Låt det bli en ny morgon och ett nytt ljus. Här finns bara beräkning och  
en smula sunt förnuft. En platthet mitt i alla förskjutningar och höjd-  
skillnader. Svårt att veta.

Svårt att se och känna åkerns vilja. Granar, granar, granar. Ibland  
tänker jag tillbaka på livet före granarna. Och grannarna. En fläkt  
av liv i öknen.

14/1 2008, drama

Förråd i parken

*Scenen: En paviljong i stadsparken. Gröna gräsmattor och blomsterplanteringar. Framför paviljongen står en liten mässingsorkester uppställd. De övar. Fram mot orkestern kommer två polismän.*

Förste polisen: Ser man på! Söndagskonsert.

Andre polisen: Jo, man tackar. Det är inte alla uttryckningar som sker till musik.

Förste polisen: Nej det ska gudarna veta.

*Nu har poliserna kommit fram till orkestern. De stannar och lyssnar några sekunder.*

Förste polisen: Ursäkta att vi stör, men vi måste be att ni flyttar er litegrann så att vi kommer åt att kika in under paviljongen. Det har begåtts ett brott här.

Orkesterledaren: Kors! Ja visst ska vi flytta oss. *Till orkestern.* Seså, nu går vi. Det är ändå slut för idag. Glöm inte att vi repeterar i folkets hus imorgon kväll. Klockan sju. Kom ihåg det: klockan sju. Prick.

*Orkestern plockar skyndsamt ihop sina instrument under det att de kikar nyfiket på de två konstaplarna. De står godmodigt avvaktande en bit bort. Snart har de alla gått sin väg. Poliserna ensamma kvar.*

Förste polisen: Sådärja. Nu ska du se här. Noga.

Andre polisen: Vadå?

Förste polisen: Titta här. Det går ett spår över gräsmattan. Ett smalt spår av frön. Närmare bestämt korn. Det slutar här framme vid paviljongen.

Andre polisen: Du menar som i Hans och Greta?

Förste polisen: Ja, så kan man kanske uttrycka det. Nu ska du och jag se efter vad som finns här under.

*Poliserna hukar sig ned. Böjer sig fram och kikar in under golvet på paviljongen. De får syn på något och sticker in händerna. De släpar ut en säck på gräsmattan.*  
/---/

14/1 2008, roman:

Ah, jag blir tokig. Vad ska jag säga? Jag är ju van att hålla tal utan att förbereda något skriftligt. Men vill jag verkligen vara en sådan person? Och är det inte så att jag har blivit mycket sämre på det där sista tiden? Det kommer för mig att det finns så oändligt många situationer som pågår i världen samtidigt. Om man inte riktigt trivs med den situation man befinner sig i, så borde man kunna zappa sig in i en annan. Det går ju inte att resa i tiden, men i samtiden, i ögonblicket. Det skulle bli oreda om alla hade den möjligheten. Folk skulle dyka upp och försvinna helt utan någon övergripande ordning. Nu till exempel önskar jag att det vore ett annat tempus i den här texten. Eller det kanske var en annan fråga? Blä.

14/1 2008, diktsamling:

När någon sitter och söker mellan frekvenserna på  
en gammal radioapparat. Ingenstans blir det riktigt tydligt.  
Det svajar, sprakar och knastrar! Men ingen röst, musik,  
inget urskiljbart att hålla sig till.

\*

När någon måste må bra för att skriva om politik. Lyfter  
fingrarna till tangenterna och utgjuter sig om tillståndet. Och  
framtiden. Utopier och dystopier. När det inte går att göra.

\*

När det inte finns någon föreställning om personlig stil. När ingen röst  
hörs och ingen urskiljbar mening frigör sig ur det skrivna.



15/1 2008, drama:

Sveg eller Heby  
eller  
Det utbryter en dispyt på tåget

*Några personer samtalar på ett försenat tåg. Signalfel. Ett godståg passerar lastat med massaved.*

-Det var en väldig massa ved.

-Sveg? Jag tyckte du sa att det skulle till Sveg. Det var värst vad välinformerad man kan vara.

-Jag sa ”ved”. En väldig massa ved. Det ska nog för övrigt till Heby.

-Jaha, ja. Kanske det.

15/1 2008, roman:

Det hände sig en gång att en landstrykare, som satt och vilade vid vägkanten, kom att tänka på sin barndom i Närke. Bäst som han satt där och drömde sig tillbaka till en lyckligare tid, kom en gammal gumma traskande. Hon stannade och hälsade vänligt på den drömmande. Landstrykaren väcktes ur sina minnen och de två kom i samspråk medan de vilade sina trötta ben.

/---/

15/1 2008, diktsamling:

Hjärtat

Nu är det mörkt. Stress och dålighet. Igen.

\*

Måtte det nya året bli åtminstone uthärdligt att leva igenom.

\*

Förbarma dig över oss.

16/1 2008, roman:

Vid en läkarkongress i Västerås i helgen presenterades nya rön om den okända sjukdomen "ögontinnitus". En läkare som ekot talat med säger att sjukdomen är lätt diagnosticerad. "Det är bara att blunda. Ser du ändå är du drabbad".

16/1 2008, drama:

I naturen

drama i tre akter

rollerna: en kvinna med vit klänning, två röster

akt 1

*Scenen: Kulisser som föreställer en skog kring en stig som slingrar sig in i och försvinner i fonden. Stenar, högt gräs, träd. Lövgrönska och solljus över det hela. En kvinna står med ryggen mot publiken. Hon är klädd i vitt. Hon tar ett par dröjande steg in på stigen.*

En röst: Stanna och vänta en stund till. Gör det. Stanna.

*Kvinnan stannar.*

En annan röst: Gå. Det är inte bra att dröja. Gå säger jag! Gå.

*Kvinnan tar några steg igen, men stannar sedan.*

akt 2

*Scenen som vi lämnade den sist. Kvinnan står stilla.*

En röst: Såja. Det är bra. Stanna där du är. Bli kvar här.

*Kvinnan står kvar några ögonblick till. Sen tar hon ett par raska steg vidare på stigen, det vill säga med ryggen mot publiken bort från den.*

En annan röst: Såja. det är bra. Gå vidare utan att dröja.

akt 3

*Scenen som förut men kvinnan har stannat ännu längre in. Hon börjar bli svårare att urskilja. Hon står i skugga.*

En annan röst: Varför stannar du? Förstår du inte att det är farligt här. Det är farligt säger jag. Hör du mig?

*Kvinnan nickar.*

En annan röst: Om du hör mig nu så hör du inte den andra rösten längre. Gå nu! Den andra rösten kommer inte tillbaka. Gå.

*Kvinnan börjar gå sakta. Till slut har hon försvunnit ur publikens synfält.*

16/1 2008, diktsamling:

## Meningsblock

1.

Bastorr. I grunden ovåt.  
Som fnöske. Uttorkad.  
Inte en droppe vatten.  
Sandpapper. Sprickor.

2.

Stenhård. Hård som sten.  
Knallhård. En stum klang.  
Oerhört bestämd betong.  
Våldsamt slag. Fastlagd.

3.

Kylslagen. Fryst till is.  
Nära nollpunkt. Frost.  
Bitande köld. I skinn.  
Fastfrusen i iskanten.

17/1 2008, drama:

Avbrott

Roller: En tunn liksom tvådimensionell människa, vinden, en dammrätta och en dammsugare.

*Scenen: Ett grått och trist, opersonligt rum. Kanske ett vardagsrum. Med dörrar åt alla håll. Absurt många dörrar. Alla dock stängda. I en fåtölj sitter människan. En dammrätta ligger och skräpar framför. Ibland tar en omärklig vindpust tag i den och flyttar den en bit. Än åt det ena hållet, än åt det andra. Det är tyst.*

Människan: Man borde sätta igång och städa. Hör du det dammrätta? Hör du vad jag säger? Städa, säger jag!

En röst i vinden: *viskande* Det kommer någon. Nu, snart, så kommer någon. Det kommer någon. Nu, visst, nu kommer det någon. Snart.

Människan: Man får ont i magen av det här! Man vet inte om det är någon idé att börja. Rätt som det är kommer någon och stör. Men ändå. Nu tar jag fram dammsugaren. Eller förresten? Jo, nu gör jag det. Åtminstone. Jag chansar.

En röst i vinden: *litet högre den här gången* Nu. Nu. Nu. Nu kommer någon. Dörren öppnas! Nej, inte precis nu, men snart. Snart kommer det någon. Plötsligt. Rätt som det är! Till exempel NU! Eller NU! Eller snart. Om en liten stund.

*Människan reser sig beslutsamt och går fram till en garderob i ett hörn. Öppnar dörren och plockar ut en dammsugare. Sätter ihop den. Drar ut sladden. Reser sig plötsligt och lyssnar. Tittar oroligt runt på dörrarna.*

/---/

17/1 2008, roman:

Kan man lita på ödet?

Två män kom vandrade sida vid sida på en väg. Den ene var tjock och långsam, den andre var smal och kvick. Ändå följdes de åt precis. En annan man mötte dem. Han frågade:

- Hur kan det komma sig att ni två gör sällskap vägen fram? Du som är så långsam och du som är så lätt och snabb?

- Det är vårt öde, svarade männen med en mun.



17/1 2008, diktsamling:

Fallande med rim?

1.

Nu skall vi tjata.  
Nu skall vi gnata.  
Nu skall vi rata  
dem som är lata.

2.

Sjung o gudinna om veden som brann hos skulptören C. Milles  
och sjung om den vreden som brann hos Peliden Akillevs.

3.

Att slita ont i var stund som en hund  
för att få gunst hos en kund i var lund.

18/1 2008, roman:

/---/

Släkten Zetter hade alltid träffats ofta. Det var åtminstone den myt som man alltid upprepade vid högtidliga tillfällen som begravningar, barndop och bröllop. Nu hade det emellertid blivit uppenbart för de flesta att dessa träffar blivit mer glesa och nyckfulla. Det var sällan som alla fanns med – alltid var det någon hustru som var förkyld (vilket ofta var en omskrivning man använde för värre åkommor och även för ren trots och upproriskhet).

Nu var det begravning i Göteborg och några av de äldre Zetterarna sammanstrålade på X2000-tåget från Stockholm. Den döde var en äldre man som inte hade varit speciellt flitig i släktumgänget någonsin. Men han hade varit framstående och rentav en offentlig person.

/---/

18/1 2008, drama:

Kontroll av burkar i ett lager i Alingsås

rollerna: två lagerarbetare, Anders och Rolf

*Scenen: Ett färglager. En enorm, tom lagerhylla och en pall med kartonger innehållande färgburkar. Ett bord och två stolar. Anders och Rolf sitter på varsin sida med fötterna på bordet.*

Anders: Nya hyllan är större än de andra. Det är onödigt. Helt onödigt. Dessutom blir den ju snart tom igen. När burkarna är sålda.

Rolf: Näe. Det där är ju kontrollburkar. De ska inte säljas. Hörde du inte det? Det sa ju Olsson.

Anders: När då? När sa han det?

Rolf: Igår vid fikaten. Du var ju med!

Anders: Och vad menar han med kontrollburkar? Såna har vi aldrig haft. Inte här i alla fall.

Rolf: Olsson sa så här: "Nu grabbar kommer det en ny hylla som ni ska ställa kontrollburkarna i." Och då frågade jag: "Vadå kontrollburkar?" Jo, och då sa han att det är såna "som man kontrollerar". Han sa det så där försmädligt som att det vet väl varenda människa.

Anders: Utom vi.

Rolf: Ja. Jag ville inte fråga nåt mer.

Anders: Och jag kan inte ens komma ihåg det. Ska vi alltså lassa upp alla de här burkarna utan att veta nåt om varför?

Rolf: Ja, jag antar det.

/---/

18/1 2008, diktsamling:

## Världsdelar

### 1. Nordamerika

I norr är det trasigt och söndertrampat.  
En tallrik som fallit i golvet och någon  
har dansat på skärvorna.

I söder: kräftklor. Spinkigt ben.  
Tarpaket.

### 2. Sydamerika

Ett porträtt av sträng  
elefant. Svävande i  
det blå.

### 3. Afrika

Köttjärta med knölar. Genombrutet  
och marmorerat av fett.  
Feta floder.

### 4. Australien

Stenflisa. Vassa kanter. Ett  
spår av en smäll.

19/1 2008, drama:

## The Streets of Baltimore

(Mikael, 35 år, nyskild och Tomas, 40 år, untkarl)

/---/

*Mikael suckar djupt, tar en clementin från fruktskålen. Skalar långsamt.*

Mikael: Jag har inte några minnen från min barndom. Bara några få fragment. Men nu skulle jag vilja ha något att haka tag i, liksom. Något som kunde ge en riktningvisare.

Tomas: Äh, jag minns inte heller så mycket. Men det är klart – jag har ju skrivit en hel del som bygger på min egen barndom. Det är ju vissa starka teman som kommer därifrån. Det är ju oundvikligt.

Mikael: Ja! Det är ju det där jag menar! Jag har inget sådant där tema. Inget som berättar för mig vem jag är. Det räcker inte att bara kunna klara dagarna vartefter de kommer. Jag vill ha något som pushar på mig och samtidigt begränsar mig.

*Tomas tar en klunk ur sin kaffekopp. Sjunker tillbaka i den stora fåtöljen.*

Tomas: Gud vad jag är röksugen! Jag blir det ibland fortfarande trots att jag slutade för så länge sedan. Det är kanske litet parallellt med ditt problem. Ursäkta jämförelsen. Men att sluta röka leder också till en sån där känsla av riktninglöshet och obegränsning. Du blir inte sur va? För att jag jämför på det där sättet?

Mikael: Jag har ju aldrig rökt. Jag kanske skulle börja med det! *Skrattar till.* Från äkta man till rökare. Hugget som stucket. Nej, jag menar att jag mindes ingenting när jag var gift med Mia heller. Men då såg hon till att jag visste hur jag skulle göra med allt. Inte för att hon precis sa något men man kände automatiskt att det fanns vissa mål man borde ha.

/---/

19/1 2008, roman:

### Bilder av plöjande

Solen hade gått upp och tranorna lyft. Sommaren härskade oinskränkt för tillfället och det var en frisk morgon. En ljus vind smekte allt i sin väg med friskhet och sval värme. När Nilssons började plöja förvånade det alla. Som ett brott mot lag och ordning i en annars fullkomlig värld.

Anledningen var denna: Nilsson själv hade varit sjuk länge och jordbruket blev eftersatt, mer och mer för varje år som han inte orkade leda och fördela arbetet på gården. I våras hade inget blivit sått och höstplöjningen hade inte heller blivit av. Men nu var det dags. Albert Nilsson hade kvicknat till oförhoppandes och fått ett vredesutbrott dagen innan. Allt skulle återställas var hans besked och plöjningen idag var ett första steg i restaureringen. Det var nu bara det att allt kom i otakt och det gick verkligen inte någon förbi i trakten.

/---/

19/1 2008, diktsamling:

Bröd och bröder

1.

I parti och minut.

Varor. Det är en hård sanning att bita i.

Som ett exempel: Bröd.

Hur mycket bröd behöver du?

Ärkeängeln Gabriel säger att brödet smakar

den rättfärdige

bäst.

2.

Jag har ingen

bror.

3.

Göra reda.

Reda för flödet. Reda ut flödet av

vatten. Kamma sig. Kamma sitt

hår.

4.

När floden når hit. Vattenstånd.

Kalla en ros för

vara.

5.

Späd ugnarna. Spade för

bror. Bröd.



20/1 2008, drama:

/---/

Y: Nej, ta den där kniven och skär av snöret. Va? Den ligger väl där i hörnet innanför dörren i sadelkammaren.

X: Nej. Jag hittar den inte i alla fall...

Y: Vänta, jag kommer.

*Y. försvinner in i sadelkammaren. Bara hans röst hörs.*

Y: Men här är den! Den låg här på hyllan.

X: Hm. Tack.

Z: Kan vi rida ut idag alla tre? Kan vi rida ut alla tre? Morfar!

Y: Ja! Det går väl bra, eller hur? *Vänder sig till X.*

X: Umm. Visst.

/---/

20/1 2008, roman:

/---/

Jag hade varit där i högst tre timmar när småkusinerna kom. Fan också. Nu kommer det inte att bli en lugn stund.

/---/

20/1 2008, diktsamling:

Det brinner

1.

Vad är det som brinner?

I flera olika skikt breder energin ut sig.  
Det är parallella flöden. Som våningar  
i ett hus.

Vad är det som brinner?

Det är konstigt och ordlöst. Eller sönderhackat  
språk. Det spretar åt olika håll. Det måste få gå  
vidare.

Vad är det som brinner?

2.

Var brinner det?

Ser ut över trakten. Minnen lägger sig som en film  
över den suddiga bilden. Ja, den är suddig nu. Det går  
vidare.

Var brinner det?

Frost på marken. Allt stilla som i ett fotografi.  
Hästarna. De kommer hitåt sakta. Det påminner om  
något annat.

Var brinner det?

3.

Varifrån kommer brandlukten?

Det är en smärta i luften. Och motstånd. Måste  
driva på idag. Kliva fram och öppna tillvaron utåt  
mot världen.

Varifrån kommer brandlukten?

Stillheten är skrämmande. Den vinner i längden.  
Kanske finns det ett slut i blickfånget. Kanske  
oundvikligen.

Varifrån kommer brandlukten?

21/1 2008, drama:

Melodram i velodromen

Roller: cykelstjärnan, två lagkamrater, cykelstjärnans exfru, cykelstjärnans agent, en varmkorvgubbe

*Scenen: En velodrom. Men ser en del av banan. Cykelstjärnan sitter på en bänk och talar med sina två lagkamrater som står upp.*

Cykelstjärnan: Ah, härligt. Det är underbart att ha mjölksyra i benen, tycker inte ni det också?

Lagkamrat 1: Hur menar du?

Cykelstjärnan: Man känner sig helt hög! Det pirrar och värker. Det är härligt.

Lagkamrat 2: Jag kanske inte har haft tillräckligt mycket? Jag vet inte om jag förstår. Nu ska jag snart ge mig iväg hemåt.

Cykelstjärnan: En cyklist har bara ett hem: velodromen! Vad ska du hem och göra?

Lagkamrat 2: Jo, det är en grej som...*han blir avbruten. In på scenen kommer en kvinna i lång kjol rusande. Hon skriker och viftar med armarna. Hon håller ett brev i den ena handen.*

Exfrun: Ditt monster! Igår sa du att du älskade mig och sen får jag det här brevet idag på eftermiddagen! Vad ska det betyda egentligen?

Cykelstjärnan: Hälsa på mina lagkamrater. Det är trevliga killar.

Exfrun: *ser lätt förvirrad ut och vinkar som hälsning till de två lagkamraterna. Hej, hej. En kyrkklocka på avstånd slår tre slag. Lagkamraterna hälsar blygt och drar sig sedan undan och går sin väg. Cykelstjärnan och exfrun är ensamma kvar vid bänken.*

Cykelstjärnan: Vet du vad det är som är vitt och runt och har en låda på magen?

Exfrun: Va?! Nej, det vet jag inte. Försöker du slingra dig?

Cykelstjärnan: Ja, lite. Det måste jag nog tillstå. Nå, vet du det?

Exfrun: *sjunker med en uppgiven gest ner på bänken. Nej, det vet jag verkligen inte. En mekaniker av något slag kanske. Som min farbror i Toulouse, vad hette han nu igen? Han hade en låda på magen för att inte behöva böja sig ner. Det minns jag så väl från när jag var liten och vi var och hälsade på honom och hans fru. De var trevliga. Inte som du! Skurk! Sluta slingra dig!*

Cykelstjärnan: En korvgubbe!

Exfrun: Korvgubbe?! Det var väl lika bra med mekaniker i så fall. Det var inte ett dugg listigt.

Cykelstjärnan: Näe, men det som är listigt är att där borta kommer han! *Båda två tittar dit cykelstjärnan pekar. In på scenen kommer mycket riktigt en korvgubbe i sällskap med en annan man. En lång och smal. Korvgubben är kort och tjock.*

Cykelstjärnan: Nu ska vi ha oss varsin korv du och jag – *tvekande* Älskling?

Exfrun: Du är just snygg, du. Men om jag riktigt tänker efter så är jag nog en aning hungrig. Låt gå.

Cykelstjärnan: Utmärkt! *Vänder sig till den långa mannen. Pedro! Du får betala, du har ändå lurat av mig alla mina pengar så länge jag kan minnas.*

/---/

21/1 2008, roman:

/---/

Vad ska man säga när det inte vill gå bra för en någon enda jävla gång? När sopgubben kommer till exempel. Det är ju en bra grej i grunden – det där att de hämta soporna och man själv slipper. Men nästan alltid blir det nåt knas. Antingen så går säcken sönder för att jag har lagt glas direkt i den eller så är det så vått i botten av säcken att den har löst upp sig och alla sopor ramlar ut. Man blir ju helt nervös! Och det spelar ingen roll om jag försöker gömma mig. Jag kan råka hur illa ut som helst även när jag är ensam.

/---/

21/1 2008, diktsamling:

Korta nattstrofer

Bit ihjäl mig.

\*

Det är svart och ändå litet.

\*

Be-  
grunda slutet.

22/1 2008, drama:

### Tema-arbete

Roller: Sofia 13 år, hennes kompis Pamela 13 år

/---/

Sofia: Vad var det för sort?

Pamela: Art heter det.

Sofia: Ja, ja, art då!

Pamela: Hm, jag hittar den inte i boken.

Sofia: Det kanske var en kanariefågel. Den hade lång stjärt, det hade den.

Pamela: Tyst. Nu tror jag att jag vet: Ortolansparv. Hörde du om den lät nåt? Lät den så här: ”sry-sry-sry-sry”?

Sofia: Åh, den sover ju!

Pamela: Den kanske snarkade. Jag tyckte jag hörde nåt. Var det inte ”sry-sry...”

Sofia: Lägg av.

/---/



22/1 2008, roman:

/---/

Nu var det alldeles mörkt. Träden syntes inte längre som mörkare strängar i det gråa. Om man såg neråt såg man inte sina fötter ens. Det är obehagligt att vara ute i skogen när det blir så där becksvalt. Man tappar orienteringen. Och det var nu det var dags att ge sig ut på nattskådning.

Det är en sak att titta på fåglar på dagen, en helt annan att göra det om natten i kolmörker. Men samtidigt är det den riktiga sporten. ”Hur många arter har du sett?” och man svarar: ”På dagen eller på natten?” Att ha sett 200 arter på dagen är medelmåttigt – att ha sett 14 på natten är riktigt bra.

Vi hade inte varit ute speciellt länge förrän vi skrämde upp en tjäder. Det brakade till och vi kände nästan vinddraget från vingarna när den dundrade upp. Men såg vi den? Med handen på hjärtat? Nej, vi såg inte minsta lilla fjäder. Det var en fågel som var ett ljud./---/

22/1 2008, diktsamling:

### Vertebrat

Jag samlar på Vertebrater. I min källare  
vimlar de omkring. Ryggraderna rasslar

mot väggarna om nätterna. De äter ingen-  
ting alls. Jag bara har dem. Det behövs  
inga burar. Deras byggnad hindrar dem

från att fly. Vertebraterna är mina och  
ingen annans.

### Nepotism

Igår föll en man ihop på gatan. Ingen brydde  
sig speciellt. Några tittade och stannade till.

De flesta gick bara förbi. Känner vi igen det här?  
Ja, visst. Det är nästan en kliché. Men vänta, nu

kommer det: plötsligt kom en lite yngre man rusande  
med andan i halsen. Han böjde sig ned, lade den

avsvimmade mannen i framstupa sidoläge, kollade  
pulsen och ringde samtidigt i sin mobil och begärde

en ambulans. Och gissa vem det var! Det var en svåger  
till den livlöse mannen på gatan. Kan man i ett sådant  
läge tala om nepotism?

23/1 2008, diktsamling:

Jag bryr mig verkligen inte om verkligheten.  
Jo, förresten: ett ankartåg till verkligheten.

\*

Fästpunkter av organiskt material –  
eller oorganiskt?

\*

Varken eller. Det är tanken som räknas. Tanken  
på en verklighet.

23/1 2008, drama:

/---/

VD:n: Att tala om rättvisa i det här fallet kanske inte är så bra. Litet missriktat, kan jag tycka?

Styrelsemedlem Ulla Björk: Nej. Jag kan inte heller förstå det. Vi kanske ska återgå till själva frågan?

VD:n: Ja, just det. Enligt kvartalsrapporten finns alltså tecken på en oroande instabilitet i bolaget. Det har inte varit möjligt att dölja det i rapporten och jag för min del är förespråkare av en viss öppenhet i sådana här känsliga lägen. Det brukar visa sig smart, i längden.

/---/

23/1 2008, roman:

/---/

Skyltarna togs ned så småningom. Då fanns det inte längre någonting som en utomstående kunde förknippa med en specifik verksamhet. Området inordnade sig i raden av anonyma, övergivna industritomter, sådana som det finns gott om överallt och som man inte lägger märke till om man inte har någon speciell anledning. Och människor byts ut. Tiden talar emot minnet och med tiden kommer anonymiteten att härska oinskränkt. Man kunde förstås sätta upp ett plakat. Ett handskrivet meddelande till eftervärlden, men det skulle antingen någon rättrådig ansvarig eller väder och vind så småningom ta ned. Ingen tänkte nog ens tanken; och hade någon gjort det skulle denne någon säkert ha avfärdat det som en alltför patetisk och smärtsam handling. Nu fanns det en stark frestelse att glömma.

/---/

24/1 2008, drama:

Kryphålet

/---/

K: Det är obehagligt.

M: Ja, men titta här nu! Se här hur den gör.

K: Sånt där vill man inte se! Inte tänka på ens!

M: Nu har den upptäckt att det är något och så kommer den fram. Nu har den lokaliserat bytet. Vad snabb den är!

K: Kom så går vi. Det är ju sjukt att stå och se på sånt där.

M: Vadå "sånt där"? Titta nu då! Det ser ut som om den ska komma loss faktiskt.

K: Var då? Ja, hoppas. Skynda dig!

M: Ja! Den kom loss. Frid och fröjd. Det finns alltid ett kryphål.

K: Mmm, kanske det. /---/

24/1 2008, roman:

/---/

Det var ett ousinligt lager av varor. Så verkade det åtminstone. På vintern är det alltid lågsäsong och då var det kanske inte så konstigt att det tycktes vara fullt jämt. Men på sommaren! Det är alltid full kommers då. Det hämtas nya varor på lagret flera gånger om dagen och när det är extrapersonal inne blir det ett oöverskådligt springande efter stort och smått som tagit slut inne i affären. Rolf hade den filosofin med ny personal: Ge dem förtroende så tar de ansvar. Nog visste jag att det ibland stals en del, men jag sa inget. Det är onödigt att störa en så relativt vänlig själ som Rolf genom att säga sanningar och därmed riskera att han blir lika sur och tvär som de flesta andra i branschen.

Det var också paket som skulle skickas åt olika håll. Vissa dagar fick jag vara på lagret hela tiden och expediera sådana beställningar. Och det märkliga var att jag aldrig någonsin såg någon varustransport komma. Lastbryggan utanför var alltid ren och prydlig och det fanns inga spår som kunde avslöja något. Jag fick den bestämda känslan att lagret var som asarnas gris Särinner: Slaktad och uppäten ena dagen och återuppstånden nästa dag.

/---/

24/1 2008, diktsamling:

Med sol i sinnet

Nu är jag glad att natten är här,  
solen har slutat att bränna.  
Nu är det bara i sinnet den är,  
där är den lätt att känna.

\*

Vad är det som famlar i mörkan natt?  
Korna har somnat på ängen.  
Snart kommer läsarn att brista i skratt,  
för att han saknar poängen.



25/1 2008, drama:

/---/

X: Vad kan man göra i en kurs?

Y: Schemat är klart. Nu gäller det att fylla det med ett innehåll.

X: Jag kan ge en bild av hur Thoreau förhåller sig till transcendentalismen. Kluven.

Y: Jag fantiserar om att du ska hålla två föreläsningar. En som...

X: Det finns olika synsätt förstås, Thoreau, menar många, har tagit starkt och avgörande intryck av Emerson.

Y: Hm, schemat...

X: Och! När man läser Dillard, kan man få för sig att...

/---/

25/1 2008, roman:

/---/

Romanen är en stel genre. Själva ansatsen till/mot skrivandet av en roman är MYCKET mer konstruerad än ansatsen till ett drama. Dramat utvecklar sig ur ett enda yttrande, medan romanen försöker upprätta en FIKTION in medias res: Och det är en konstlad gest. Den eventuella dramatik och angelägenhet som utvecklar sig i dramat kommer osökt ur ett enda yttrande. Romanen är konstruktion, den är oundvikligen parasitär på livet.

/---/

25/1 2008, diktsamling:

Sitter på lokal.  
Har ungefär samma villkor  
som stenhuggaren Origenes.  
Tre rader för ett helt liv.

\*

Eller: Förstår inte ett helt liv.  
Möjligen en dag. Det jag kan  
överblicka.

\*

En sista strof. I stenstil:  
Höjer blicken.  
Arten sorlar.  
Jämmt skägg.

26/1 2008, roman:

/---/

Berlin. Moskva. En gång hittade vi en kartong med samlingar från historien på en vind. Där fanns matkuponger, frimärken, brevkort, spårvagnskuponger. Allt från tjugotalet och trettioalet i Tyskland. Jag tror på en kraft som gå fram genom historien. Större än individen.

/---/

26/1 2008, drama:

/---/

X: Vi har verkligen haft tur med våra hundar.

Y: Ja, det har vi. Alla våra djur har vi haft tur med. Hästarna också.

Z: Ja, verkligen. Men kanske inte bara tur...

X: Nej, vi har ju valt rätt också. Både hundar och hästar.

Y: Ja, och sen är det ju det där med hur man behandlar dem. Det är ju jätteviktigt.

Z: Ja! Vanor och sånt. Hur man behandlar dem. Tre hästar som är perfekta. Ja, och två hundar.

X: Mmm. Just det, verkligen.

/---/

26/1 2008, diktsamling:

Vad man tror på och vad man gör

1.

Zjivago. En sån borgerlig smörja. Det känns hårt att säga det. Jag är ju där, mitt

inne i borgerligheten. Men ändå. Det kan inte vara rätt. Historien kanske öppnar ens

ögon, om man har tur.

2.

Vi sviker varandra gränslöst. Det är inte klokt, vi har ingen klar blick för vad som bör göras.

Alternativet tycks vara en mekaniserad rationalism till döds. Ett dimmigt medvetande – vårt öde.

3.

Ett fett vax över ögonen. Det finns mycket att göra. Men se upp – runt hörnet lurar en kastvind. Allt

byter riktning och börjar om från ett annat hörn.

27/1 2008, drama:

Vad finner vi när vi söker?

Roller: en forskare, en konstnär, en skollärare

*Scenen: Ett klassrum i en skola på landet. Lätt ålderdomlig patina. En blandning av 30-tal och 70-tal.*

Forskaren: Får man röka härinne? Jag känner mig nervös och inte alls hemmastadd. Hur är det nuförtiden i skolan? Det är väl en skola det här?

Skolläraren: Ja, det är en skola. Det är så här det ser ut.

Forskaren: Men får man röka?

Skolläraren: Varför frågar du om det? Det kan man väl inte veta säkert.

Forskaren: Ja, men det finns väl regler. Finns det inte regler? När jag gick i skolan...

Skolläraren: Ja, när du gick i skolan. Jo, det finns alltid regler. Men det är inte så där enkelt att förklara...

Forskaren: Det måste väl ändå vara möjligt att veta en sån enkel sak. Fan, du jobbar väl här, eller hur?

Skolläraren: Mmm. Jag gör väl det, kan jag tro.

Konstnären: Konstigt, jag har en känsla av att jag hade rökt utan att fråga, om jag nu hade varit rökare, alls.

/---/

27/1 2008, roman:

/---/

Det är prairie och skymning. Hjorden har gått sin väg och håller sig på diskret avstånd upptagen av sina egna sysslor. Gäspningarna kommer tätare och tätare. Tröttheten. När kroppen är tröttkörd kommer sömnen som en befriare. Stjärnorna. Alla dessa bilder som man aldrig kan hålla reda på. God natt.

/---/



27/1 2008, diktsamling:

Hur i helvete tänker du lösa det här din galning?  
När i en knipa du känner att tillvaron hamnat för evigt,  
då är det tid att kontakta en vän i den klarvakna världen.  
Han må dig hjälpa, som skrivet är i hans avtal med makten.  
Aldrig han sviker en vän i förskingringens nöd och först är att  
hjälpa, och som sig bör, ett förord för vännen i nöden.  
Kallt lyser mörkret av stjärnor med blossande ljusspel i natten.  
Och i en syn spelar fienden poker med ödet som väntar  
alla och envar som utmanar ständigt dess färdiga riktning.

\*

När skalet rämnar från ett rörigt tillstånd,  
när ondskan klyver ax och berg tillika,  
då finns det räddning i ett litet avsked  
som hänger där i luften outtalat.

\*

Kan du inte livets fördel vinna ständigt,  
kan du kanske gå- ensam stigen fram.

Bana dig en väg som ingen annan farit,  
hitta fram till mål, utan samvetskval.

28/1 2008, drama:

Banditfostran

/---/

Herman: Det är för ditt eget bästa. Det måste du tro på.

Karl: Som om jag skulle lita på dig. Vad har du egentligen gjort med mig?

Herman: Jag försöker få dig att förstå vad som är rätt och riktigt. Du kommer aldrig att klara dig utan mig. Mina kunskaper...

Karl: Du är ju kriminell! Det är hela saken. Kriminell! Jag vill inte veta av några såna kunskaper. Då är jag hellre helt obildad resten av livet.

Herman: Det lär inte bli något långt liv i så fall.

/---/

28/1 2008, roman:

/---/

När den sista bilen körde ut genom grinden drog han en suck av lättnad. Han torkade svetten ur pannan och backade långsamt uppför trappan. Han tog tag i trappträcket, händerna darrade märkbart nu när allt var över. Det var som om han inte kunde vända sig om och gå in i huset. Bara stå här och konstatera att alla äntligen var borta: Hans, Ylva, ja hela skocken hade gett sig iväg för alltid. På andra sidan vägen tittade en av korna upp från sitt betande och deras blickar möttes för en sekund. Solen var på väg ner och det skulle snart vara kväll.

28/1 2008, diktsamling:

Förskonad från tidningar hela helgerna  
bor jag här på den svenska landsbygden.

Det är ett landskap genomkorsat av osynliga  
gränser. Jag ser dem åtminstone inte alls.

Jag lever ett ytligt liv, ytligt bortom allt  
förnuft. Det är kött och hö och synintryck

så långt ögat når.

\*

Jag tycker inte om hur livet är konstruerat.  
Det finns inget försonande över det här

som vältrar fram över oss dag efter dag efter  
dag.

\*

När man fyller en hink med vatten stryker  
man vattnet när man ser att man fortfarande

kommer att orka bära den. Automatiskt. Tänk  
om man skulle låta det rinna. Över kanten och

ut. Över världen: en vattenspegel. Oändlig.

29/1 2008, drama:

Gåtfulla tilltal

Roller

Hon, 30 år, kultureksekreterare

Han, 61 år, skådespelare

*Scenen: Ett regionaltåg i mellansverige, på väg söderut.*

Han: Ja, hon sa till mig att hon tyckte du såg dålig ut. Då, i måndags när hon var hos er.

Hon: Hur då? Vad sa hon?

Han: Det ska jag berätta en annan gång.

Hon: När då?

Han: På likvakan. *kort paus* Du växer upp utan motstånd. Du har saker som andra i din generation inte har. Det där tar du för givet, du ser det inte. Du lever lätt och utan motstånd. Åren går och det ändrar sig inte. Du gör det du vill, allt du drömmer om.

Hon: Mmm. *mumlar något ohörbart*

Han: Så kommer livet ifatt dig efter många år. Och du börjar leva. Du börjar möta motstånd. Du får uppleva motgångar.

/---/

29/1 2008, roman:

/---/

Det var en konstig heminredning som mötte dem när de kom in. Bakom en stor och bred hörnsoffa stack ett teleskop fram. I hallen låg travar av tidningar och hundleksaker utspridda. De sparkade av sig skorna och gick fram mot soffan som stod centralt placerad mitt i ett stort öppet rum där hallen mynnade ut. Till vänster kunde de genom en öppen dörr se in i köket. Men det var egentligen bara spisen och kylskåpet som till nöds höll kvar känslan av att det var ett kök. Rummet dominerades istället av olika konstverk. En del hängde prydligt på väggarna, andra tavlor stod lutade mot väggarna. Det fanns inget köksbord och inga stolar. Det var dammigt och skräpigt på golvet, men inga brödsmulor eller andra matrester. Bara damm. Förutom alla tavlorna låg paket i prydliga högar utspridda i köket och det var då de förstod att det var härifrån allt utgått. Paketerna var precis likadana som dem de sett i hamnen i somras och som hade orsakat sådana problem sedan dess.

/---/

29/1 2008, diktsamling:

Om det generella

Här är sången om katedralerna!  
Om katedralerna och katterna som sätter sina luktmärken på allt,  
om allt detta sjunger jag i mars,  
när ljuset återvänt och fläker ut vår blekhet mot världsalltets yta!  
Hjälp mig att sprida en rännil av poesi, kära ni!  
Rinnande  
över dessa fält utan färg,  
ger den oss alla ett uns  
av mening för ett ögonblick.

\*

Bilderna:

Ekorrens svans som lutar åt fel håll, avskavd  
all päls. Alligatorernas beslöjade blickar i  
terrarierna. Hundar med bara nosen över ytan,  
vispande med svansarna i det kalla vattnet.

\*

Ljuden:

Skorrandet i musiken. Porlandet i de smutsiga  
kanalerna och det skärande ljudet av plåtkanter  
som möts.

\*

Jag sänder er en hälsning från den inre och  
yttre världens hållningslöshet! Här kommer det  
att lämnas sten på sten,  
även i fortsättningen.

30/1 2008, kommentar:

Snön faller tät i slutet av januari. Snart har jag gjort en månad av projektet. En kattuggla har dykt upp på kullen här framför huset. Den hoar på kvällarna. Det kanske blir häckning i ugglesholken som Lasse och jag har varit och tittat på? Jag tycker fortfarande inte att jag lyckas så värst bra med mina alster. Det är för lite tanke bakom. Oftast får jag bara låta någonting rinna ur mig helt spontant – som att pissa. En iakttagelse som jag gjort är att jag ofta blir tveksam om hur ord stavas. Det måste bero på att jag skriver mer nu än jag gjort på länge. Jag tänkte till exempel skriva tolftedel i början av den här kommentaren – hur stavas det? Tolftedel eller tolvtedel, eller går det egentligen inte att skriva det?



30/1 2008, drama:

Har vi fått en gårdskar! här?

Roller: Hans, Henrik, månen

Hans: Ost är det mest hopplösa ämnet för konsten. All konst som skildrar eller föreställer ost i vilken form det vara månne är misslyckad. Det är ett axiom.

Henrik: Är du säker på det?

Hans: Ja. Alldeles säker. Jag undviker till och med att tänka på ost när jag skriver. Men det fattar du väl själv! Tänk dig en tragedi där protagonisten äter ost, eller halkar på ost eller sätter ost i halsen. Eller ett "Ode till osten"! Det är komplett vansinnigt att ens försöka.

Henrik: Ja, om du säger det så. Men ost är ju en viktig produkt. Ett livsmedel... Man borde väl visa osten en tillbörlig respekt, som del av verkligheten och vardagslivet åtminstone?

Hans: Nej! Det gäller faktiskt att vara lite hård ibland. Man måste, som författare, förhärda sig mot vissa dumma inslag i det som rent tekniskt skulle gå att skildra.

*Ljuset dämpas på scenen. De två snöskottande ynglingarna tittar oroligt upp.*

Henrik: Vad kusligt! Märkte du hur onaturligt snabbt det skymmer på? Det kommer snart att vara mörkt om det fortsätter så här.

Hans: Ja. Nu är det bäst vi koncentrerar oss på att få undan den här snön. Exit "ost och litteratur" för tillfället.

*De arbetar tysta en stund.*

Hans: Nej, nu ger jag mig. Vi ses sen. Jag går in och sätter på kaffe. *Han lämnar scenen*

Henrik: Ja, hej då. *tittar upp mot himlen* Det blir en klar natt. Där är månen redan.

*Henrik fortsätter att skotta, men ser sig lite oroligt omkring. Månen dyker upp på scenen. En ganska eländig teatermåne. Det syns tydligt att det är en konstruktion, man ser till och med en sladd till lampan som lyser bakom skärmen.*

Månen: Nu är det min tur. Allt är sig likt. Skönt att vara ensam. Men hallå där? Har vi fått en gårdskar! här?

/---/

30/1 2008, roman:

/---/

Vad ville de höra? Att jag skulle skaffa mig ett riktigt jobb på typ ett lager? Tjäna halvtaskigt med pengar och sköta mig så där lite lagom bra. Det var inte alls vad jag hade tänkt mig. I min föreställningsvärld var livet något som skulle förbrukas. Kroppen, själen, möjligheterna: allt var resurser. Det skulle brännas av som raketer, fast kanske en aning långsammare. Jag var inte ute efter att hamna i ett ”tillstånd” eller få en ordnad ”tillvaro”. För mig var rörelse och förändring själva grundbegreppen.

/---/

30/1 2008, diktsamling:

Vitt, rött, svart: bilplåt och däck i snöfall.

\*

Vitt, grönt, gult: ljusslinga i gran med snö.

\*

Vitt, gult, rött: plast, plast och plast.

31/1 2008, drama:

## Postkodlotteri

/---/

*Inne hos familjen Svensson. I köket. Pappa Ingemar pysslar vid spisen och sonen Filip sitter vid köksbordet.*

Filip: Jag fattar inte att ni kunde strunta i att gå med. Jag fattar det inte.

Ingemar: Det fattar jag: jag hatar den där sortens affärsidéer. Det är utpressning.

Filip: Ja, men nu ska vi bo här med en hel hög miljonärer som grannar. Det blir helt olidligt.

Ingemar: Varför det, egentligen?

Filip: Man kommer ju inte att vilja prata med dem ens. De kommer bara att prata om sina dyra semestrar och den nya bilen och swimmingpoolen som de beställt från Tyskland...

Ingemar: Ja, än sen. Eller så här: de flippar ut totalt och vi är de enda normala, arbetande och studerande människorna i hela området. Medan vi sköter våra plikter står de och vinglar i någon bar i Thailand och sen framåt kvällen får de fylldille och Aids.

Filip: Hm. Tänkte inte på det. Du! Jag tror du har helt fel uppfattning om andra människor.

Du dömer andra efter dig själv.

Ingemar: Hut pojke! Kom hit och torka de här kastrullerna. Jag ska snart börja steka köttbullar.

/---/

31/1 2008, roman:

/---/

Det hela föreföll vara så extremt oseriöst. Att skriva av någon annans text utan att bry sig om att nämna det och sedan skicka ut den på vinst och förlust, via nätet, till tusentals okända människor. Ungefär så här stod det:

Det var en het dag i den lilla byn. Luften dallrade av solens strålar som föll tungt, rakt uppifrån, ner över allt. Trädens skugga var minimal, ett smalt streck runt stammen bara. En helvit katt låg mitt i solen och dåsade, några duvor kuttrade sömnigt på en takkant. De rappade fasaderna på husen reflekterade värmen som skapade en olidlig hetta överallt. Ödlorna, som bodde i springor och sprickor kisade med ögonen mot den obevekliga solen. Etc. etc.

Texten var mycket längre, men jag gitter inte återge mer. Att knycka på det där viset och sen tränga sig på hederligt folk med det. Som om någon människa med förnuftet i behåll skulle kunna tänka sig att ägna ens en sekund åt sådant trams. Men kanske, kanske finns det en förnuftig förklaring även till det här?

/---/

31/1 2008, diktsamling:

januari

Så var det slut då, på den första månaden. En kattuggla, lite sporadisk snö, några stormar och så ett känslomässigt vacuum.

\*

Vad kommer sen? Det får vi väl se. Men en sak är säker: ingen blir yngre och mönstren stelnar, obevekligt.

\*

Måtte det fortgå, länge.